

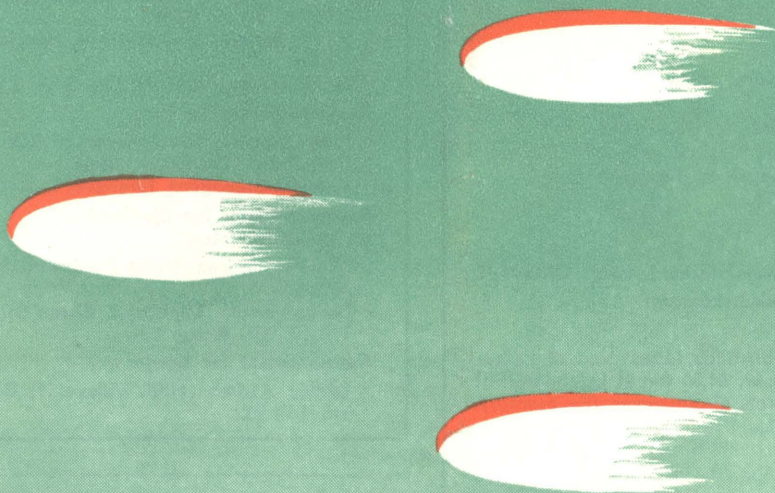
UFO

NYT

MAJ
JUNI . 1967

3

S.U.F.O.I. . SKANDINAVISK UFO INFORMATION

PRIS:

4,00 kr.

INCL. OMS.

UFO-NYT

Redaktion:

Frank Pedersen (ansvarshavende),
Bakkedal, Uggeløse pr. Lyngø,
tlf. Lindholm (03 269) 111.

Børge Jensen,
Elmevej 2, Borup Sj.,
tlf. Borup (03 626) 101.

Redaktionssekretær:

Frank Lerbæk,
Sanddalsparken 6, 2. sal t.h.,
Svendborg, tlf. (09) 21 58 44.

Ekspedition:

UFO-NYT,
Rønnevej 2, Korup, Fyn.

Regnskabskontor:

Irma Andersen,
Borgmestervangen 8, Randers,
giro nr. 11 77 25.

Alle økonomiske forhold vedr. UFO-NYT
ordnes af regnskabskontoret.

Abonnement bestilles lettest ved at indbe-
tale beløbet (D. kr. 24,00 for et kalenderår) til
regnskabskontorets giro-nummer. (Se ovenfor).

S.U.F.O.I. og „UFO-NYT“

De i »UFO-NYT« offentliggjorte artikler
fremtræder som bidrag til kendskabet og for-
ståelsen af UFO-forskningen i dens forskel-
lige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis
anerkender de tanker, som måtte fremkomme
heri, og uden at organisationen hæfter for de
fremsatte meninger. Red.

Organisationsoversigt:

KONTAKTUDVALGET:

Kontakt til udlandet, teknisk afd.: Frank Pe-
dersen, Bakkedal, Uggeløse pr. Lyngø. Tlf.
Lindholm (03 269) 111.

Regnskabsfører: Irma Andersen, Borgmester-
vangen 8, Randers, giro nr. 117725.

Foto-afdelingen: Ensio Slej, Elselillevej 5,
Kbhvn., Sundby. Tlf. (01) 55 11 82.

Udklipscentral: Ole Henningsen, Østre
Boulevard 9, 1., Nakskov.

Rapportcentral: Erling Jensen, Ingstrup Allé
35, Kastrup. Tlf. (01) 51 11 41.

Bibliotek: P. C. Andersen, Harridslev pr. Ran-
ders.

Oversættelsescentral: Børge Jensen, Elme-
vej 2, Borup, Sj. Tlf. Borup (03 626) 101.

Repræsentanter for København:

John Petersen, Sophus Falcks Allé 13,
Dragør. Tlf. 53 10 35.
X. P. Madsen, Bakkehave 8, Hørsholm.
Tlf. 86 16 77.
G. Weichardt, Oxford Allé 3 A, Kbhvn. S.

Repræsentanter for Fyn:

Frank Lerbæk, Sanddalsparken 6, 2. sal t.h.,
Svendborg. Tlf. (09) 21 58 44.
E. Hviid Steengård, Rønnevej 2, Korup, Fyn.

Repræsentanter for Sjælland og Lolland-Falster:

Ole Henningsen, Østre Boulevard 9, 1.,
Nakskov.
Børge Jensen, Elmevej 2, Borup Sj.
Tlf. (03 626) Borup 101.

Repræsentant for Norge:

Ludvig Andreas Hoff, Villavei 1, Bergen,
Tlf. 1 74 25.

INDEHOLDER bl. andet

Leder	85
Hvad mener han?	86
Livet kender ingen grænser	89
Filosofi	91
Astronomi-nyt	96
Rumfarts-nyt	97
Nyt fra rapportcentralen	98
En UFO-hændelse i Frankrig	101
UFO-billeder	102
Bølge af observationer	103
Kronik	105
Pluk fra pressen	108
Brevkassen	114
Diverse	119
Kontaktadresser	120

UFO - virksomheden...

Interessen for UFO-sagen kan registreres på flere måder. SUFOI, som har lejlighed til at følge udviklingen ikke blot i de skandinaviske lande men også i mange andre vestlige lande, har i de sidste par år kunnet konstatere ikke blot en stigende UFO-aktivitet, men også en stigende interesse i videre kredse for at følge med i sagen eller direkte medvirke i arbejdet. I USA har NICAP kunnet registrere en voldsom tilgang i medlemstallet og i det sidste år er der blevet oprettet mange nye arbejdsgrupper. Også i Skandinavien har interessen været stigende, og i Norge, Sverige og Danmark er der kommet nye grupper med.

Vi hilser alle disse grupper velkommen i arbejdet og håber, at de ikke blot selv må få udbytte af arbejdet med sagen, men at de også må virke til fremme af kendskabet til fænomenet „De flyvende tallerkener“. SUFOI står selvfølgelig til rådighed med hjælp i det omfang, vore arbejdsgrupper tidsmæssigt og økonomisk kan magte det. Vi håber samtidig, at grupperne vil holde SUFOI underrettet om arbejdet de forskellige steder, indsende rapporter, avisudklip og artikler fra blade og aviser. Vi vil også være interesseret i stof til UFO-NYT, både mindre indlæg og artikler.

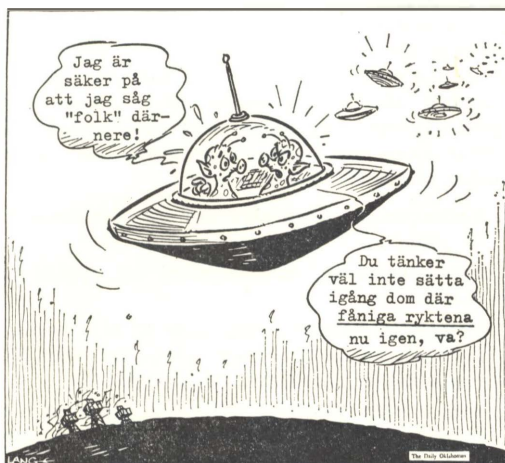
Som eksempel på den stigende aktivitet kan vi nævne TRONDHEIM UFO-FORENING. For godt et halvt år siden besluttede salgschef Tormod Hagen at sætte lidt gang i tingene, dels med det formål at udbrede kendskabet til UFO-sagen og dels for at få lidt mere hold på arbejdet. Begge dele er lykkedes med held. Der har været afholdt flere store møder i Trondheim og i dag findes der en UFO-FORENING med mere end 80 medlemmer. Foreningen, der allerede har oprettet forskellige arbejdsgrupper, ledes af salgschef Tormod Hagen og politinspektør Arvid Dahle. Oprettelsen af denne norske UFO-forening har i den norske presse fået en omtale, der både hvad indhold og omfang angår, er uden sidestykke i Skandinavien. Vi har allerede tidligere her i bladet bragt flere af disse avisindlæg og denne gang vil vi under PLUK FRA PRESSEN bringe et af de større interviews, der har været med Tormod Hagen.

Lige fra foreningens start har SUFOI været holdt underrettet om udviklingen og arbejdet

i Trondheim. Vi har modtaget mange abonnementer fra Trondheim siden denne aktion startede, og nu er rapportarbejdet og de øvrige ufologiske aktiviteter under udbygning.

På SUFOIs vegne vil vi gerne udtrykke håbet om, at der også mange andre steder i Skandinavien må etableres lignende grupper, der både kan virke lokalt selvstændige og samtidig deltage i et større fællesvirke sammen med andre nordiske UFO-grupper. Lad os klart se i øjnene, at vi ikke alle tænker på samme måde og derfor heller ikke reagerer helt ens overfor sagens forskellige interesseområder. Lad os ikke i Skandinavien begå de samme fatale fejltagelser, som vi har set florere i så rigt mål flere steder i vesten. Ufologiske dueller kan være både inspirerende og ufologisk fremmende, hvis de er positive, men ufologiske „krige“ kan kun komme sagens modstandere til gode. Lad os derfor holde sammen og række hinanden en hjælpende hånd i vort fælles arbejde, og målet må være FULD FORSTÅELSE – FULD OPKLARING og FULD OFFENTLIGGØRELSE af fænomenet DE FLYVENDE TALLERKENER.

F.P.

Hvad mener han?

I vor enquete om kendte menneskers syn på UFO-erne bringer vi her et bidrag fra JAMES E. MACDONALD. Forfatteren er Senior Fysiker ved Institute of Atmospheric Physics og Professor ved Department of Meteorology på University of Arizona, Tucson, Arizona, U.S.A. Indlægget er et sammendrag af en tale holdt for District of Columbia Chapter of the American Meteorological Society i Washington D.C. den 19. oktober 1966.

Resumé: Konklusioner draget på basis af et omhyggeligt studium af UFO-problemet blev opsummeret. Skønt forskellige former for atmosfæriske fænomener har fået skyld for mange UFO-rapporter, er sådanne forklaringer blevet alvorligt misbrugt. Eksempler blev diskuteret.

Omhyggelig undersøgelse af hundreder af de bedre UFO-rapporter fra pålidelige observatorer gennem de sidste tyve år (og længere) viser, at ikke blot er det umuligt at bortforklare dem som atmosfæriske fænomener, men de andre officielle hypoteser – hvadenten de er af geofysisk, astronomisk, teknologisk eller psykologisk art – giver heller ingen forklaring på UFO-fænomenerne. Forfatteren angav hvorfor UFOernes interplanetariske oprindelse er den mest tilfredsstillende hypotese. Alvorlige mangler i de hidtidige officielle undersøgelser af UFO-sagen blev diskuteret, og man tilskyndede kraftigt til en radikal ændring af det videnskabelige plan, hvor sagen p.t. befinder sig.

James MacDonald sagde bl.a.: „Man kan opdele tidligere og nuværende forklaringer på UFO-fænomenet i otte kategorier, der indeholder følgende UFO-hypoteser:

1. Bedragerier, spøgefuldheder og hjemmelavede „ting“.
2. Hallucinationer, massehysteri og rygtedannelser.
3. Velkendte fysiske fænomener af bl.a. meteorologisk, astronomisk og optisk art, som bliver opfattet forkert af lægmand.
4. Avancerede tekniske frembringelser såsom forsøgsfly, satellitter, raketter samt satellit-undergange.

5. Lidet kendte fysiske fænomener (f. eks. sjældne atmosfæriske virkninger, skyfænomener og plasmafænomener af naturlig og teknologisk natur).
6. Lidet kendte psykiske fænomener såsom psykiske frembringelser, parapsykologiske fænomener og så videre.
7. Interplanetariske sonder.
8. Budbringere om frelse og okkulte sandheder.

Der synes at være almindelig enighed blandt alle, som de sidste 20 år grundigt har undersøgt UFO-rapporter fra ind- og udland, at kategorierne 1-4 i virkeligheden giver en forklaring på et betydeligt antal „uidentificerede himmelfænomener“. Når sådanne tilfælde er fraseret, tilbagestår imidlertid stadig et stort antal uforklarlige rapporter fra pålidelige observatorer. Kategorierne 5 og 6 er yderst vanskelige at behandle på logisk vis i den henseende, at de giver forklaringer, der ligger på grænsen af det ukendte. Imidlertid kan man på basis af vor nuværende viden forsøge at afstikke visse grænser for vor nuværende uvidenhed. Idet jeg indrømmer, at visse UFO-observationer muligvis kan forklares, hvis vor viden i kategori 5 og 6 forøges, finder jeg ingen tilstrækkelig basis til at forklare resten af rapporterne på denne måde. Jeg vil fremhæve, at jeg nu anser kategori 6 som det eneste vigtige alternativ til kategori 7. Kategori 8 akcepteres af en skuffende mængde mennesker udenfor de videnskabelige cirkler, men jeg har endnu ikke erfaret, at tilhængerne til sidstnævnte teori skulle have kastet noget lys over de fundamentale problemer. Mit eget studium af sagen har ført mig til den konklusion, at kategori 7 nu frembyder den *mest tilfredsstillende hypotese* som forklaring på den fængslende mængde pålidelige UFO-observationer, der findes, – og dette synes ikke at være tilfældet for kategorierne 1-6“.

„Mit studium af flyvevåbnets tidligere undersøgelser (Project Blue Book) får mig til at beskrive disse som *fuldstændige overfladiske*. Gennem de sidste 12 år (ihvertfald) er de blevet udført med *meget dårlige videnskabelige kvalifikationer* og med en meget lav prioritet.

UFO-undersøgelserne er blot én af omkring 200 forskellige funktioner, som er lagt ind under Foreign Technology Division på Wright-Patterson AFB. Officielt frigivede „forklaringer“ på vigtige UFO-observationer har ofte været næsten meningsløst fejlagtige. I kun de færreste tilfælde har der været foretaget nogensomhelst undersøgelse på observationsstedet af Bluebook-personel, og disse har for det meste været overfladiske. På den anden side har pressemeddelelser, udtalelser til kongressen o.l. frembragt et indtryk af en gennemført saglighed, som i det store hele har fået både offentligheden og de videnskabelige kredse til at akceptere den konklusion, at ingen særlige videnskabelige problemer eksisterer i forbindelse med UFOerne. Dette indtryk er blevet forøget af journalistisk latterliggørelse og den nedslående aktivitet, som mange sekteriske grupper udviser“.

„Det er mit indtryk, at det er af vigtighed, at der bliver foretaget et udførligt, videnskabeligt studium af UFO-problemet, – en forskning, som må foretrækkes ikke blot at involvere USAF, men også mere videnskabeligt orienterede virksomheder. USAF har gennem 15 år forsikret offentligheden om, at ingen fare truer fra UFO'erne, hvad der også taler for det fornuftige i at overlade UFO-undersøgelser til videnskabeligt orienterede regeringsorganer, som det nu er ved at ske. Det nyudnævnte „universitetshold“ er et rosværdigt skridt i den rigtige retning. Meget større anstrengelser synes berettigede, og organer som NASA og NSF burde deltage aktivt med snarest at kaste lys over den efterhånden langvarige forvirring om UFO-problemet. Det arbejde, som er blevet udført af uafhængige organisationer, som f.eks. NICAP (hvis arbejde har givet mig indtryk af at være mere grundigt og fordomsfrit end Project Bluebooks) skulle udvides og indføres i al senere forskning“.

„En del af baggrunden for den måde, som Project Bluebook har behandlet UFO-sagen på i den sidste halve snes år, må henføres til den rapport, som Robertson-udvalget afgav i 1953. Dette videnskabelige udvalg konkluderede, at der ikke var nogle egentlige beviser for fjendtlig UFO-aktivitet. CIA, der var repræsenteret ved Robertson-udvalgets sidste møder, på hvilke man søgte at fastlægge en officiel stillingtagen, anmodede USAF om at holde en politik, hvor man systematisk „pillede glorien af de flyvende tallerkener“ for at dæmpe den offentlige interesse for disse. Grunden til denne an-

modning må søges i den bølge af UFO-observationer, som fandt sted i 1952. Det var den største mængde observationer, der nogensinde blev registreret i USA, og i intensitet er den muligvis kun overgået af observationsbølgen over Frankrig i efteråret 1954. I sommeren 1952 strømmede der så mange rapporter ind til flyvevåbnets baser både i USA og i andre lande, at CIA betragtede dem som et sikkerhedsmæssigt problem. I tilfælde af et angreb på USA ville risikoen for en overbelastning af den militære efterretningstjenestes kommunikationsled, på grund af et stort antal observationer af tilsyneladende ikke-fjendtlige UFO'er være for stor. Denne anmodning fra CIA i januar 1953 blev i august fulgt op med Air Force Regulation 200-2. Dette regulativ forbød flyvevåbnets baser at frigive nogensomhelst informationer om UFO-observationer, hvilket selvsagt var skyld i, at den offentlige omtale af disse observationer aftog betydeligt. Alle observationsrapporter skulle kanaliseres gennem Project Bluebook, hvor de hovedsageligt er blevet karakteriseret som konventionelle objekter uden særligt hensyn til videnskabelige vurderinger (efter min mening). De begrænsninger, der var indeholdt i AFR 200-2, blev forøget meget stærkt med indførelsen af JANAP-146. Dette regulativ, der gjaldt for samtlige militære værn og i visse tilfælde for luftfartsselskaber, fastsatte bøder på indtil Dollars 10.000 eller fængsel i op til 10 år for offentliggørelse af UFO-informationer. Ikke blot har JANAP-146 afskåret os fra rapporter fra militærpiloter, flyveledere og jordpersonel, men hvad der fra et videnskabeligt synspunkt er endnu værre er,

Længslen efter fortiden er den sidste luksus hos et menneske, der ikke længere har nogen fremtid.

A'mé Clarione.

☆

En lille smule af det, man går og drømmer om, kan måske være godt for én; men en lille smule for meget af det, man går og drømmer om, kan måske blive skæbnesvangert.

Lord Taylor.

at vi bogstavelig taget ikke har militære radar-data om UFO'erne. Før 1953 offentliggjorde man mange bemærkelsesværdige radarobservationer. Siden da er militære radarobservationer videnskabeligt set blevet kompromitteret ved forvirrende dementier og hentydninger til temperaturinversioner og tekniske fejl i de få tilfælde, hvor man tilfældigvis – og ad omveje – fik oplysning om en sådan observation. AFR 200-2 indeholdt en advarsel om at „USAF bør reducere antallet af uidentificerede til et minimum“. Dette må siges at være sket“.

„En del tilfælde, hvor der har været uoverensstemmelser mellem Project Bluebooks opfattelse og de offentlige tilgængelige fakta, blev nævnt i mit foredrag. Der var bl.a. 1) „luftspejlings-forklaringen“, som man har benyttet i mange tilfælde. Bl.a. overfor Kenneth Arnolds observation nær Mt. Rainier den 24. juni 1947, ligesom ved piloterne Chiles og Witteds observation den 24. juli 1948. (Den sidstnævnte blev senere karakteriseret som et meteor. Uoverensstemmelserne med den sidste forklaring nævnte jeg også. Sådanne kovendinger i de officielle karakteristikker er ikke noget særsyn, men de synes ikke altid at kaste lys over sagen), 2) „radarforstyrrelser“, bedst illustreret ved de berømte Washington Airport observationer den 19. og 26. juli 1952, 3) „kuglelyns-forklaringen“ i tilfældet ved Levelland, Texas, den 2.-3. november 1957, 4) „astronomiske“ forklaringer, som ved observationen i Exeter, New Hampshire, den 3. september 1965 og i Damon, Texas, samme nat. (Begge forklaringer blev

trukket tilbage, efter at der var sat et spørgsmålstegn ved dem af offentligheden). Ligeledes de udbredte observationer i Midtvesten den 1. august 1965 samt fornylig ved observationen i Portage Country, Ohio, den 17. april 1966, 5) Desuden blev visse „fly-“ og „meteor“-forklaringer gennemgået. Indenfor den afsatte taletid blev der også lejlighed til kritisk at gennemgå almindeligt udbredte forklaringer af ikke-officielle karakter“.

„Det er vigtigt at fremhæve, at de til rådighed værende troværdige UFO-observationer viser sider af sagen, som kan virke desorienterende. Det er ikke muligt at give en passende forklaring på den tidsmæssige og rumlige fordeling af observationerne. Jeg må tilbagevise bestræbelserne for at forklare „hvorfor“ UFO-erne (hvis de er interplanetariske) så ofte synes at ses i forholdsvis øde områder, som uovervejede. Det samme gælder for hypotesen om, at natobservationer skulle være mere hyppige end dagsobservationer, samt „hvorfor“ vi ikke har noget væsentligt bevis for nogen kontakt eller kommunikation. Hvor tiltrækkende og interessante disse spørgsmål end må forekomme, kaster de én øjeblikkelig ud på gyngende grund. For øjeblikket er der derfor et tvingende behov for virkelige videnskabelige undersøgelser af det tilgængelige UFO-materiale for derved at kunne fastslå – eller modbevise – den meget interessante mulighed, at disse flyvende objekter kan være en form for interplanetariske rumfartøjer“.

/ej.

Frank Halstead død...

Den tidligere leder af Darling Observatoriet, den amerikanske astronom Frank Halstead, er den 10. april afgået ved døden.

Frank Halstead var en kendt skikkelse i UFO-kredse, ikke mindst fordi han var en af de kendte astronomer, som dels selv havde set en »flyvende tallerken« og som dels havde mod nok til at vedkende, at han troede, at UFOerne var af interplanetarisk oprindelse. I UFO-NYT nr. 2, bragte vi et interview med Frank Halstead.

Alle ufologer er Frank Halstead tak skyldig for hans medvirken i udbredelsen af kendskabet til UFO-fænomenet.

Ære være hans minde.

F.P.

Livet kender ingen grænser

Amtsavisens kronik.

Af V. J. Brøndegaard.

Mange af vor klodes planter og dyr er så sejlevede, at de også kunne leve på Mars og andre planeter. Satellitfotografier, som ikke viser tegn på liv på Mars, bør tages med forbehold. Billeder optaget i samme afstand fra Jorden ville heller ikke vise sikre beviser på liv på vor klode . . .

Et hold norske geologer fandt fornylig et righoldigt kobberleje uden at bruge hverken hakker, spader eller måleinstrumenter. De ledte efter en bestemt slags mos, som foretrækker at leve i nærheden af metal, der er de fleste andre organismers dødsfjende — nemlig kobber (kobbervitriol eller »blåsten« var forhen et almindeligt bejse- og ukrudtsmiddel). Mosset bruger svovlet i undergrundens kobberforbindelser til sit stofskifte.

De såkaldte purpurbakterier lever også af at ilt svovl. Andre bakterier udnytter det ildelugtende svovlbrinte i kloakvand.

Her på jorden er ilt og silicium de mest udbredte grundstoffer. Men de nævnte planter og dyr kunne leve på andre himmellegemer, hvor der ikke findes ilt, men masser af svovl og kobber.

Endnu har vi ganske vist ingen »håndfaste« beviser for liv uden for Jorden. På den anden side bliver vi næsten daglig konfronteret med et bevismateriale.

Af vort solsystems eventuelt beboede planeter har Mars som bekendt længe været den, der først kom på tale. Den store gåde er, at liv, som vi kender det, ikke kan eksistere derude. . og at der dog findes liv!

Rumsonden Mariner IV sendte 1965 de første »nærfotos« af overfladen til Jorden, og de viste en stor lighed med Månens. Samtidig registrerede måleinstrumenterne en luft så tynd, at den end ikke kunne bære en faldskærm. Atmosfærens tryk er blot 1-2/100 af Jordens. Der råder stor ilt- og vandmangel; ultraviolette og kosmiske stråler kan frit bombardere overfladen, hvor temperaturen om natten falder til minus 80 grader Celsius og som selv på de varmeste sommerdage ikke kommer over frysepunktet.

Men det forhindrer alt sammen ingenlunde, at der har udviklet sig liv på Mars.

Det sidste århundrede iagttog man et farveskifte synkront med Mars' årstider. Polerne lyser hvidt, men bliver om foråret mindre og store dele forvandles til blålige og grågrønne pletter; mod vinteren skifter farven til lysegrå eller rødgule »ørkenener«.

Der er opstillet mange teorier om årsagerne, men den eneste tilfredsstillende forklaring er, at farveskiftet har noget at gøre med liv. Hvor man 1948 så et »ufrugtbart« ørkenområde, viste sig i 1954 et »frugtbart« på størrelse med Frankrig. Det kan altså næppe være meget primitive væsener, men organismer, der trives godt og/eller har en forbavsende stor tilpasningsevne.

Tilstedeværelsen af højere og endda intelligente livsformer kan heller ikke udelukkes. Billederne fra Mariner IV var sikkert en skuffelse for de fleste, da de ikke viste nogen af de berømte »kanaler« (derimod mange ganske tynde »tråde«). Men astronomerne ventede ikke at finde dem på fotografierne. Optagelserne foregik nemlig, mens Mars' sydlige halvkugle havde vinter, og på den årstid er linjerne aldrig bemærket. Desuden blev overfladen fotograferet fra alt for stor afstand. Billederne af vor egen planet, taget af vejrsatellitterne Nimbus og Tiros, gengiver detaljer helt ned til under to meters tværmål. Og alligevel fandt man blandt flere tusinde kun to med sikre beviser for liv. En lys linje kunne identificeres som en motorvej i Tennessee, et gittermønster var snedækkede skove i Ontario. Hvis marsboerne har sendt en lignende sonde mod Jorden, ville den ikke have fundet tegn på liv eller civilisation!

Den matematiske sandsynlighedsberegning giver måske det stærkeste argument for, at der findes ikke-jordisk liv. Mange milliarder fiksstjerner ligner vor sol, og vi har al mulig grund til at antage, at der svæver planeter omkring en stor part af dem. Når Jorden fik liv, hvorfor skulle andre planeter så ikke også have fået det? Spørgsmålet er helt uafhængigt af problemet om livets opståen.

Biologiens fremskridt det sidste århundrede afslørede ikke blot en utrolig mangfoldighed af livsformer, men også, at de har visse ting til fælles. Alt liv er uløseligt knyttet til et stofskifte styret af enzymer, der stort set er ens fra bakterier til menneske. Det samme gælder de stoffer, som over-

fører arveanlæggene til den næste generation. Den nye videnskab eksobiologien interesserer sig navnlig for livets tilpasningsevne og »bevægelighed« og finder, at det her på jorden tilsyneladende ikke kender nogen begrænsninger.

For eksempel lever i hede kilder bakterier, hvis enzymer er aktive ved en temperatur af op til 73 grader C. — uagtet de »normalt« skulle gå i opløsning. Til den anden yderlighed: grønne alger trives i sne, en art ranunkel støder sine store gule blomster gennem bjergenes snedække. Man kender bakterier og råsvampe, som overlever henholdsvis ved minus 22 og minus 38 grader C., sidstnævnte udvikler sporer (formerer sig) ved minus 47 grader! Nogle højere planter i artskegne bliver hver nat stivfrosne, tør op næste dag og lever videre.

Iltmanglen på Mars udelukker ikke liv. Som allerede nævnt gennemfører visse bakterier deres stofskifte ved hjælp af svovl, andre bruger jern.

Mange hidtil gængse forestillinger om højere planters livsbehov har måttet revideres. Man har dyrket vinterrug, agurker, løg, nåletræer og alpine planter under marslignende forhold, d.v.s. i klimakamre med meget lavt lufttryk (ca. 16 millibar), ganske lidt eller slet ingen ilt samt temperaturer, der svingede mellem minus 20 (nat) og plus 25 (dag). Nogle arter overlevede adskillige uger, andre endda måneder svarende til en årstid på Mars. Det viste sig ydermere, at iltmangelen var en væsentlig betingelse for at overleve i så lave temperaturer. De fleste planter af en art mos døde, men efterhånden færre og færre, og i løbet af tre år havde arten tilpasset sig de nye barske vilkår og formerede sig. Da mosset nogle »Mars-generationer« senere kom tilbage til »Jorden«, visnede det!

Der findes praktisk taget ikke vand på Mars. Men mange jordiske planter og dyr kan tåle en total udtørring, ørkenplanter som Kreosotbusken må undvære vand i månedsvis, og selv i knastørt ørkensand er fundet 100.000 bakterier pr. kubikcentimeter.

De ultraviolette stråler fra verdensrummet har vist sig at skade planterne mindre end først antaget. Fyrretræer (*Pinus nigra*) blev 635 timer udsat for en dosis svarende til, hvad de ville få på Mars, og de tog tilsyneladende ingen skade. Agaver og græsser var også meget modstandsdygtige, medens tomater og bønner visnede i løbet af 3-4 timer.

Selv hvor oceanerne er dybest — ca. 10 kilometer — lever orme, muslinger, skaldyr m.m., i evigt bælgmørke, og udsat for et tryk af flere tons pr. kvadratcentimeter. Livsbetingelserne afviger her så stærkt fra de »normale« at de godt kan kaldes »ikke-jordiske«.

Dødehavet o.a. indsøer med næsten saltmættet vand er heller ikke blottet for liv. Mikroorganismer blev fundet i benzin, fenol, råolie, mlieralsyre o.s.v., es alge har slået sig ned i atomkraftværkernes kølevandsbassiner og trives udmærket, skønt den udsættes for vældige doser radioaktivitet.

Sammenfattende kan siges, at ingen nok så ekstreme forhold er en trussel mod livet, hvis de påvirker væsener, der kan tilpasse sig dem. Det beviser selvfølgelig ikke, at der engang vil blive fundet de samme arter på Mars eller at stofskiftet foregår på samme måde som i vor verden. Eksobiologerne ville ikke blive overrasket, hvis f.eks. kvælstof og siliium spiller samme rolle som ilt og kulstof hos os.

Hvad endelig angår de små grønne mænd og andre intelligensvæsener er vi henvist til gætterier. Englænderen G. G. Simpson anser det dog for højst usandsynligt, at den biologiske udvikling overalt er resulteret i et menneskelignende væsen. De ændringer i arveanlæggene, som giver nye livsformer, beror nemlig på tilfældigheder og kan slå ind på utallige retninger. På den anden side synes vor »konstruktion« med en stor hjerne og de fleste sansorganer anbragt øverst og fremadrettet, de to ben til fremdrift og to hænder som værktøj at være den bedste til et væsen, der behersker sin omverden. Også her er der jordiske eksempler: skønt kaktus står langt fra hinanden, har de under samme ørkenforhold udviklet arter, som ligner hinanden overordentligt meget.

Frederiksborg Amtsavis 5. marts 1967.

Man taler om børns grusomhed. Langt værre er oldingenes grusomhed. Den første kommer af mangel på livserfaring. Den anden skyldes tomhed.

Jerzy Putrament, polsk forfatter

Ved profeti forstår man kunsten at forudsige, hvordan alting vil gå, og bagefter at forklare, hvorfor det ikke gik sådan.

Jacques Tati, fransk komiker.

FILOSOFI

Stå stille som kolibrien!

Henry Miller.

I dette essay, der er skrevet til »Perspektiv«, ræsonnerer den amerikanske forfatter Miller over det moderne menneskes forhold til fremskridtet.

Det var i jetflyveren fra New York til San Francisco i en højde af ti til tolv tusind meter, uden så meget som en dirren, at jeg ganske uforvarende bevægede mig nogle få centimeter ind i fremtiden. Vi gjorde turen på fem og en halv time. Det var en dagtur, og til trods for højden var jorden nedenunder (og menneskets omdannelse af den) klart genkendelig. Hvilken geometriker mennesket er! Store områder delt op i kvadrater og rektangler: områder, som man overflyver på et øjeblik. Det hele minder meget om Walt Disneys tegnede pythagoræiske påvisninger i „*Mathemagic Land*“.

Det var utvivlsomt komforten, den ubevægelige bevægelse og det uvante perspektiv, som drev mig til det. Sammen med de eksemplarer af *Life* og *Time*, nu mere aflægs end nogen sinde, som flød fra hånd til hånd som vragestumper fra en eksploderet planet. De tilhørte en meget fjern fortid, forekom det mig. En fortid langt mere fjern end Altamiras og Lascaux's. De tilhørte tingenes verden, og vi havde lagt tingenes verden langt bag os. Nu befandt vi os i luftens, og den var fuld af hemmelige vibrationer, af usynlige stråler og ufatteligt styrke. Ja, selv om vi på én måde kun var en halv snes centimeter over jordoverfladen, nærmede vi os allerede udforskede kraftbaners skæringspunkter, mystiske, magiske kræfter, der er forudbestemte til at omdanne ikke blot vore begreber om livet men også selve vort væsen. Lidt større bestræbelser, endnu et fremstød, og hvem ved? Vi kunne måske klare det. Klare at komme til Vega, til Betelgeuze, endda længere væk. Ud af vort grænseløse univers og ind i det blå – digterens og drømmerens blå, mystikernes blå. Måske ind i de „øverste regioner“ af et guddommeligt, musikalsk rum.

Som et omkvæd blev jeg ved at gentage det for mig selv: „I dag fem og en halv time; i morgen to; i overmorgen måske blot et par minutter“. Og derefter – for hvad skulle standse os? – en fart som gør fart betydningsløs.

Vi taler så ubesværet om lysets hastighed. Hvilken realitet rummer den for os, denne lysets hastighed? Lige siden mennesket holdt op med at krybe som ormen, er dets kamp gået ud på at få fantasier og handlinger bragt i overensstemmelse. For dette blev digtere og frelsere korsfæstet. Deres kætteri var af en sådan art, at de vovede at række ud, at sætte deres fingerspidser mod Skaberens og fuldende cirklen.

Noget særligt overraskende vil der aldrig blive udrettet ved hjælp af teknik. Universet har ingen armatur, ingen vægt, ingen substans. Ikke engang noget formål. Det er heller ikke drøm og illusion. *Det er*. Den højeste tanke kan hverken føje noget til det eller trække noget fra det. Det vokser, forandrer sig, modsvaret ethvert behov, ethvert krav. Det kan eksistere med Gud eller uden. Det er som en sjæl, der spørger og besvarer sine egne spørgsmål.

Vore behov... Hvad er det, vi behøver? Jo mere fri man føler sig, jo mindre behøver man. Den kloge demonstrerer det hver dag, og idioten også. Bare at trække vejret, at vide at man lever, er det ikke vidunderligt? Når man fra en højde af ti tusind meter ser ned på den aktivitet, der udfoldes af denne geometriker af en myre ved navn mennesket, bliver man slået af det utroligt meningsløse ved sved og kamp, slid og humbug. For det eneste han har opnået – simpelthen for at opretholde livet, husk det – er kun at han har kradset lidt i planetens overflade. Betyder alle disse anstrengelser et fremskridt? Fuglene flyver af sted ovenover larm og hurlumhej, tilfredse med at lade sig bære af vinden. De efterlader sig ikke min-

desmærker i rummet, ingen skrift på himmelen. Alle vilde skabninger er en demonstration af tro og glæde. Kun mennesket, Skabningens Herre, lider. Lider ikke på grund af dårlige kår, men på grund af et udsigeligt tab.

Tingenes verden nærmer sig hurtigt sin ende. Det er uundgåeligt. For menneskets arbejde, hans snilde og opfindsomhed, har været for-gæves. Mennesket begynder at rette sit sind ikke blot ud i rummet og mod de mysterier, der skjuler sig der, men også mod et højere plan at leve på. Hans tanker bevæger sig allerede i nye dimensioner. Mere og mere søger han at leve fantasifuldt, voveligt og i overensstemmelse med sin egen guddommelige natur. Han er inderligt led ved maskiner, ved terapier, som ingen lindring giver, ved religioner og filosofier, som ikke har noget at gøre med den magiske tilværelse, som han forbereder sig på. Han er begyndt at fatte, at livet findes allevegne, i alle ting, i universets udkanter såvel som i dets midte, og at det ikke savnes noget sted, selv ikke i døden. Hvorfor så klamre sig til det med så stor stædighed? Hvad er der at vinde, som ikke på forhånd er tabt? Overgiv dig! hvisker den endnu svage stemme. Over bord med bagagen!

Det synes umuligt, at vi på vor nuværende stade i tilværelsen kan håbe på derude at finde noget, der er fuldstændig forskelligt fra det, vi allerede kender, fra det, vi allerede har netop her. Vi søger kun det, som vi er rede til og forberedte på at finde. Men det kunne jo ske, at vi, medens vi kæmper for fuldendte midler til at angribe det ukendte, måske kunne snuble over tilintetgørende sandheder, som altid har ligget lige for næsen af os. Vi vil måske opdage, at der i vort eget mystiske sind og hjerte lever alt det, som er nødvendigt for at tilfredsstille vore længsler, vore mest vanvittige drømme. Det vil måske vise sig at være ikke blot farligt og absurd at fortsætte med at nedbryde genstridige bagateller såsom atomet, men også unyttigt. Er vi ikke mirakuløse ved selve vor eksistens? Hvorfor så ikke tænke mirakuløst, handle mirakuløst, leve mirakuløst? Medens vi famler os frem med låsesmedens ældgamle tidsfordriv - kunne døren måske pludselig gå op af sig selv. Døren til virkeligheden mener jeg. Har den nogensinde været låst?

Det største mirakel er opdagelsen af at alt er mirakuløst. Og det mirakuløse væsen er - fuldkommen enkelhed. Intet er opnået ved sved og kamp, ved tænkning, ved tilbedelse, bøn, udholdenhed, tålmodighed, styrke - og heller ikke ved dovenskab, hvis det er nødvendigt at tilføje det. Tænk om planeterne standsede op for at bestemme sig til retningen af deres baner! Tænk om de kæmpede for at forandre deres glødende løb! *Tænke* - hvilken fejltagelse! *Kæmpe* - hvor absurd! At *vide* er så nemt,

så smertefrit. Jorden forberedes før enhver form for vækst og dyrkning ved at ligge brak.

Hvordan skal så frembruddet komme i stand? Det er mennesket selv, der må bryde ud. Indtil nu er han kun blevet splintret ligesom det glas, han bruger til sine vindskærme. Han er kun ramlet ind i tunge legemer, aldrig i en voldsom, ødelæggende idé. Ved at forlange en idiotsikker verden nægter han at underkaste sig den massakre, som sinde kan nedkalde over ham. Selv når han bliver sindssyg, virker tænkemaskinen stadig. Ligegyldigt om tandhjulene går i baglås - mennesket tilhører den særlige dyreart, som kan fungere i en fuldkommen skør verden. Det er alligevel stadig *hans* verden.

Og er det ikke en sindssyg verden, vi efterhånden bebor? Hvilken gyldig grund er der til vore handlinger, planer og tanker? Hvad vi end skaber, så bidrager det kun til vor ulykke og forvirring, til vor endelige udslettelse. Intet, som vore syge hjerner kan hitte på, kan tilføje denne fuldkomment tomme tilværelse en antydning glæde. Jo mere vi opdager, jo mere vi opfinder, des mere forkrøblede og skuffede bliver vi. Og denne drukne mekaniker, denne trykknapp-gale, tænker på at udforske det yderste univers. Hvilken vittighed!

Nej, *homo sapiens* klarer den aldrig. Han er på det sidste stadium af degeneration. Hans verden af ting, så uvæsentlige ting som de er, vil forsvinde i løbet af et øjeblik. Det er en skam, at han skulle komme så nær målet - og så ramme ved siden af. Hvor var det, han svigtede? Ved at nægte at erkende sin egen eksistens vidunderlige natur. Han ønskede magt i stedet for mesterskab, effektivitet fremfor herlighed. I den tid, der kommer, vil der måske blive sagt om ham, at aldrig har livet frembragt et mere effektivt misfoster.

Der findes måske nok også noget som evolution med al den utrolige kedsommelighed, som tanken indebærer. Men fra frø til knop til blomst er noget helt andet. Der er sådan noget som vækst - og der er utallige fuldstændige forvandlinger. Man kan flytte om på brikkerne i det uendelige, sætte i skak den ene gang efter den anden, men aldrig gøre mat. Eller man kan gøre springet ud i det blå. For den visionære betyder handlingen alt. Nirvana i betydningen opvågnen. Den opvågnen, der er fuldbringelsen.

Er fremtiden ligesom begreberne fart og bevægelse bestemt til at blive et meningsløst udtryk? Har fremtidens mennesker ikke været her sammen med os lige fra begyndelsen? Hvad er universet andet end en mental tilstand? Medens man kæmper med fartens problem - eller er det lysets gåde? - bliver det mere og mere øjensynligt, at der ikke eksisterer sådan noget som bevægelse, heller ikke tyngde eller varme eller lys. Ligeså lidt som

der er atomer, molekyler, protoner og elektroner. Kun guder og djævle, fødsel og død, uvidenhed og lyksalighed. Intet derude kan på nogen måde være mere mystisk, mere gådefuldt end det, der er her indeni vort eget bryst. Det legemlige er det fantastiske, skyggeriget. Sindet er alt, og dets rige er virkeligheden. Hvilket det nægter at erkende. Med hensyn til den mindste, til den mest ubetydelige stump af dette uvirkelige univers, slider tanken sig selv op. Sindet kan kun lege med den næring eller det stof, der tilføres det; det kan aldrig vide i nogen virkelig, absolut forstand.

Uden bestemt hensigt men ikke uden grund bliver vi for hver dag mere metafysisk indstillet. Drømmen om at beherske naturkræfterne har endelig ført os til at spørge – hvad er det at beherske? På hvilket punkt for eksempel i fartens udvikling vil det være muligt at sige, at vi har behersket situationen? Når vi er i stand til at opnå lysets hastighed? Når vi på et øjeblik kan transportere os selv fra et hvilket som helst sted i universet til et hvilket som helst andet sted? Er der nogen mening i at opnå denne frygtindgydende fart? Den eneste mening i at forfølge den slags mirakuløse mål, forekommer det mig, ville være den, at vi ved at gøre det selv blev forvandlede. Måske vil vi først ved at opnå en frihed af denne art begynde at undersøge bevægelsens væsen og formål. Hvis sindet alene er i stand til at foretage disse utrolige spring, hvorfor så slæbe kroppen med? Eller, hvis sind og krop er ét, som vi nu hælder mere og mere til at tro, kunne vi så ikke være med krop og sjæl og ånd, hvorsomhelst vi ønskede det og nårsomhelst vi ønskede det?

Fra forskellige sider og fra de tidligste tider har vi fået vidnesbyrd, der fortæller om overmenneskelige bedrifter, der tilskrives bestemte væsener. Hvor skeptiske vi end måtte være overfor den slags beretninger, så er vi alle alligevel i stand til at blive eksalterede ved udsigten til besøg fra andre verdener. Det er tilmed blevet hævdet, at disse gæster fra det ydre rum i øjeblikket går omkring imellem os her på jorden. Nogle erklærer faktisk at have talt med dem. Sandt eller ej, det afgørende er, at hvis de er her, så har det ikke taget dem en million år at gøre rejsen. Heller ikke, driter jeg mig til at tilføje, tog det dem evigheder at lære at tale vort sprog eller noget andet sprog, der anvendes af jordiske mennesker. Og hvis de evner at tale med alle tunger, hvad skulle så forhindre os i at antage, at de kunne tale med alle mennesker på alle sprog samtidig? Eller give en illusion af at gøre det på samme måde som Pinsebevægelsens tungetaleri? Sprog, selv når det er bedst, er kun et dårligt kontaktmiddel; det er sjælen, der taler til sjælen, ånden der præger talen, som giver ordene mening.

Det var dette, jeg mente, da jeg for lidt siden nævnede vor tiltagende metafysiske indstilling. De problemer, som har plaget os i så mange årtusinder, er tilbøjelige til at skifte udseende, når vi nærmer os deres tilsyneladende løsning. Hvad vil for eksempel fart betyde, når man kan rejse hurtigere end lyset, sådan som nogle nogterne videnskabsmænd nu forudsiger er indenfor mulighedernes grænse? Hvilken mening er der i at udbygge radar eller andre meddelelsesmidlers teknik, når det allerede er bevist, at mennesker kan meddele sig telepatisk over en hvilken som helst afstand? (Og skulle det være vanskeligere, tror De, at komme i forbindelse med hinanden ad telepatiske vej fra den ene planet til den anden, fra det ene univers til det andet?) Og hvis, som det også atter og atter er blevet påvist gennem utallige år, mennesker er blevet helbredt (tilmed kaldt tilbage fra de døde) ved et ord eller en håndspålæggelse, undertiden ved hjælp af deres egen suggestionskraft, hvorfor så fortsætte med at udklække læger, som ikke gør sig den ringeste umage for at forstå eller undersøge den slags fænomener?

På et vist tidspunkt af sit liv satte Gautama; Buddha'en, sig under et bodhi-træ og besluttede ikke at røre sig af stedet, før han havde gennemskuet de menneskelige lidelsers problem. Jesus var forsvundet i sytten år for at vende tilbage til sit fødeland badet i en livsvidsom, som kuldkaster al vor viden.

Vi er så vant til i vor tænkning at sætte alt i forhold til døden. Men døden giver ingen løfter, løser intet. Livet begynder ikke i en fjern, ideal verden, et hinsidigt paradis; det begynder og slutter her, hvor vi end befinder os og under alle kår. Til trods for at vi er tredimensionale skabninger, så er vi alligevel i stand til at leve i mangfoldige dimensioner. Det er livets mening, at det er uendelig variabelt, utrætteligt og uudslukkeligt.

Det nuværende ønske om at erobre rummet og tiden er forhastet, for at sige det mildt. Det er bare en anden og mere øjnedefaldende manifestation af vor voldsomme trang til at frigøre os fra alle de problemer, vi har skabt os selv. Man har aldrig været virkelig opmærksom på de udvalgte ord; på ethvert område ligefra jurisprudence til astrofysikken er det stadig kvaksalveren, der dominerer. Vi gør os ingen anstrengelser for at befri os for vore sygdomme, vore laster og mangler; vi beder om det umulige – at synde uden at betale prisen for det. Ved at nægte at erkende, at vi selv er ligeså mystiske og uforgængelige som selve universet, kommer vi til at betragte det ydre univers som en slags vildsreservat, der kan udnyttes til fordel for vor fjernsynsunderholdning og stadige latterliggørelse. Det er det sædvanlige mønster for udforskning, plyndring, udnyttelse, likvidering.

Hvad der gør det hele endnu mere ironisk er, at vore problemer her på jorden stadig er så latterligt diminutive. Vi er knapt begyndt at anvende vore sind, før vi er i færd med at dø. Vi bliver gamle, før vi er modne. Og værre endnu, langt den største del af vor livstid er vi syge, forkørlede og skuffede. Kort sagt, vi er slidt op næsten fra starten.

Der er dog én trøsterig sandhed, som er uomgængelig. For hver gang vi stikker af fra os selv, bliver vi drevet hjem igen med større kraft. Enhver anstrengelse for at bryde ud skubber os mere tilbage i os selv. Det *kan* måske være mennesket muligt at nå universets yderste egne, men det vigtigste vil ikke være at komme derud men at vide mere om sig selv. Hvis vi kunne samle en sten op fra marken og virkelig fatte dens natur, dens indhold og dens væsen så at sige, så ville vi forstå og kende og påskønne hele det ydre univers. Vi ville ikke behøve at kaste vore legemer omkring som løbske kometer. Ved at være her fuldt ud og i dette nu, kunne vi også være der, hvorsomhelst og på ethvert tidspunkt.

Det er uden tvivl alt for enkelt. Men sådan er virkelighedens væsen. Hvorfor lave om på verden? *Omskabe verdener!* Det er noget helt andet.

Sådan tænkte jeg, medens vi luntede af sted med ottehundrede kilometer i timen. I morgen sekstenhundrede i timen; dagen efter ottetusind. Gang det med en million... gør det nogen forskel? Kommer vi nogen vegne? *Hvorhen?* Er det tyvende århundredes menneske indrettet til at hamle op med al denne abstrakte jazz? Burde vi ikke først lære også at flyve baglæns eller at stå stille i luften som en kolibri? *Og hvad med honningen?* Før vi kan komme foran os selv, må vi gå bagom os selv. Når vi overvinder rummet, overvinder vi også tiden. Hvad vil klokken så være? Og hvilken vektor kommer vi til at betragte som vort hjem?

Buddha gav os den otte-dobbelte sti. Og Jesus viste os det fuldendte liv. Laotse red af sted på en vandbøffel, da han havde sammentrængt sin uendelige og glade visdom i nogle få ufor-gængelige ord. Det, de prøvede at meddele os, disse lysgivere, var at der ikke er brug for alle vore love, alle disse regler og konventioner, disse lærebøger, disse hære og flåder, disse raketter og rumskibe, disse ethundredesyttens kolli, som tynger os, holder os adskilt og bringer os sygdom og død. Vi behøver blot at være som brødre og søstre, følge vore hjerter og ikke vore hjerner, lege og ikke arbejde, skabe og ikke hobe opfindelse på opfindelse. Selv om vi ikke er klar over det, så nedrev de de bærepiller, som holder vor skinverden oppe. Javist, verden står eller snurrer stadig, men meningen er forsvundet fra den. Den er mere afdød, denne illusoriske, gammelkendte ver-

den, end om den var blevet sprængt i luften af en million atombomber. Vi lever som spøgelser midt i en ruinverden. Alt er sanseløs gentagelse. „Det er jeg, og der er jeg altid“, som Rimbaud sagde. Hverken Laotse eller Den Oplyste eller Fredens Fyrste gjorde nogen udflugt til det ydre rum undtagen i deres astrallegemer. De omskabte verdener, javel. De rejste vidt. Men de stod stille. Lad os ikke glemme, at vejen indad mod kilden strækker sig ligeså langt og dybt som vejen udad.

Blandt andre bizarre tanker, som faldt mig ind, medens vi summede af sted deroppe en halv snes centimeter over jordens betræk, var denne om Milarepa, den tibetanske helgen. Ifølge sine biografier for han til himmels, ikke midt om natten men i fuldt dagslys og for øjnene af sine kære tilhængere. Han havde efterladt sine klædningsstykker i en lille bunke, og netop da han var i færd med at stige mod himmelen, advarede han sine disciple mod at strides om hans ejendele, få, som de var. Men ak, knap havde hans fører forladt jorden, før de begyndte at slå, rev den tilbedtes klædebon ud af hænderne på hinanden og flåede det i stumper og stykker i deres iver efter at besidde. Dette gammelkendte drama, der så ofte har gentaget sig, tjente til at erindre mig om, at disciplen altid er forræderen, den troende altid morderen.

Efter dette kom jeg til at tænke på en bog, som havde fængslet mig stærkt: *De ufødtes stjerne*. Den handler om et utopia, som skal komme cirka femhundredetusind år frem i tiden. Det rummer en monumental rækkevidde af fantasien, dette værk. Hvordan er den sket, den store forandring i menneskets livssyn? Hvordan er det gået til, at mennesket fra at være en sanseløs vild, som han nu er det, bliver et fredens menneske, rumrejsende, udødelig, hvis han har lyst til det? Ved et rent tilfælde. Fordi stjernerne rykker en lille smule nærmere og overvælder menneskene med deres stråleglans. Så fuldkommen absurd som påfundet måske kan synes at være, så kan man på trods af al vor dygtige aflæsning af himmellegemernes bevægelser ikke se bort fra, at ingen med sikkerhed kan sige, om nye planeter ikke i morgen eller i overmorgen vil komme til syne, nye stjerner, endnu mere strålende verdener, der kommer sejlene fra et eller andet hjørne af universet (eller multiverset), som vi har overset, sejlene med en fart, der er større, end vi har kunnet forestille os og langt mindre beregne.

At der simpelthen kan *ske* noget – lad os altid regne med det. Storslåede geometrikere som vi er, drukne matematikere, så er vi alligevel altid et par lysår bagefter i vore beregninger. Vi befatter os kun med det, som er givet, ikke med det, der er ved at blive til

eller måske kommer en gang. Nej, vi mangler endnu at stå ansigt til ansigt med den højeste matematiker, sjælens egen ansigtsløse sjæl. Vi kan projekttere, lægge planer, beregne eller forudsætte så meget vi vil, der vil altid være overraskelser i vente for os. Stol på det!

„Op, Josephine, i min flyvemaskine... og så af sted!“ Opad er vi nu steget de sidste halvtreds år eller mere. Alligevel ved vi ikke, kan vi ikke sige, hvad der er op eller ned, baglæns eller forlæns, udad eller indad. Een ting står fast: hvis parallelle linier kan mødes i uendeligheden, så kan motorer gå uden brændstof, og mennesker flyve uden maskiner, og tanken rejse hurtigere end lyset og hverken afbøjes eller brydes.

Maskinen er kun indholdet af en tanke. Tænk grundigere, tænk hurtigere, drenge! Disse frygtindgydende raketter er ikke andet end lige så mange knaldperler og fyrværkerisole. Lad jeres radar-signaler springe frem og tilbage fra galakse til galakse – det er så morsomt. Men hvorfor spille badminton, når der er andre skabninger derude, større eller mindre end vi selv, hvem ved? – som venter på at vi jordiske mennesker skal sige noget virkeligt? Arbejder I på det budskab, som skal sendes, når I endelig kommer i kontakt med vore himmelske naboer? Vil I så være i stand til i kode at beskrive den række nye dødelige våben, som vi har skabt? Og hvis de keder sig, vil I så tvinge dem til at høre efter?

Hvis den slags spørgsmål lyder latterlige blot tolv kilometer over havoverfladen, hvordan må de så lyde tolv millioner lysår borte på en eller anden uplettet planet for hoveder, der ikke mere tænker som primater, tobenede eller firbenede.

(Lige et forslag... Glem ikke så tidligt som muligt at forhøre om der findes kommunister derude i rummet eller ikke. Man kunne også spørge om titlerne på de mest yndede af deres forbudte bøger. Og om de bruger rigtige w.c'er eller simpelthen gemene lokummer?).

Hvis udvikling er en kendsgerning, og hvorfor ikke, eftersom der findes langsomme kendsgerninger og hurtige kendsgerninger, ligesom der findes kolde krige og varme krige, så kan man roligt forudsige, at vi inden et lysårs forløb vil være i stand til at gøre alle de fjollete ting, som vi nu drømmer om, måske mange flere. Når man i en langsomtgående jet i en højde af kun ti tusind meter stadig kan høre en afdød Beethovens musik, vuggesange af en Grosby, en Eisenhowers sukkersøde meddelelser eller en Hrustjovs raserianfald, hvad skulle så hindre os i efterhånden at lytte til den sfærerens musik, som udfra fortidens mennesker stadig er i gang – uden partitur og dirigenter eller instrumenter? Måske konverserer den beskedne helgen, Milarepa, på einsteinsk

måde siddende på en komets horn netop nu den herlige slambert til Laotse, medens de muntert er på vej fra planet til planet, fra univers til univers. Måske er de for længe siden holdt op med at diskutere mulighederne for at transmittere visdommens eliksir, kærlighedens sandhed og den fuldkomne forståelses livsalighed fra det ene plan til det andet undtagen rent asymptotisk.

Ah ja, når jeg tænker sådan, spekulerer jeg undertiden på om ikke en af de store overraskelser, der er i vente for vore uforfærdede rumforskere, vil blive sammenstødet med myrdede helgener og frelsere, hvis legemer er fuldt restaurerede og stråler af sundhed, medens de bevæger sig af sted i deres æteriske baner, muntre som delfiner, frie som fugle, og helt kurerede for alle tåbeligheder som at gøre gode gerninger, helbrede syge, opvække døde og belære de uvidende.

Ak, vi er kun det, som vi selv forestiller os at være. Men i det „kun“ er uendelige tilværelses-universer i stand til at tage form og blive til. Hvis vi blot erkendte, at vi kan blive alt det, vi forestiller os! At vi allerede er det, vi ønsker at være.

Tilmed kan et kik ind i fremtiden give den illusion, at det hæslige larmeri er hørt op. Er det fordi nødvendigheden af eller presset for at skabe og ødelægge er færdig? Jeg kunne ikke lade være at tænke på, hvordan vort kontinent må have været, før den hvide mand overtog det. Det forekom mig, at stilheden har spillet en stor rolle i indianerens verden, at han ikke forårsagede nogen overflodig uro, at han hellere tog en lang omvej end en kort genvej. Måske var hans sind i hvile. Han havde afgjort ingen brug for børser, jernstøberier, stålvalseværker, Krupp-fabrikker, laboratorier, aviser, seddeltrykkerier eller ammunitionsdepoter. Han havde tilsyneladende ikke brug for noget af det, der er så uundværligt for os. Ikke fordi hans verden var et paradis. Men det var aldrig en meningsløs verden. Den rummede skønhed, dybde, lange pauser fulde af stilhed, og den dirrede af følelse.

Fra skyerne så det ud til, at alt, hvad der var tilbage af denne gamle verden var den store, ufrugtbare strækning, som begynder med *The Far West*. Den smukkeste og mest spændende del af det femtimers skue. Selv om der var øde, var alt gennemtrængt af fred. Resten af landet syntes at være gennemkrydset af sporene efter en sindssyg, et uhyre af en skakmester, som havde glemt spillets regler.

Hvor er det forgængeligt, geometrikerens vanvittige slid! Oppe var alt glat, sammenhængende og uanstrengt; nede var der kaos og forvirring, kamp og tåbelighed. For et kort øjeblik havde jeg en fornemmelse af, at jeg fløj bort fra det, lod det hele bag mig for stedse. Men stemmerne, der kom gennem luf-

ten, gjorde tanken til løgn. Det var stemmerne fra jordens indbyggere, og hvadenten de cro-nede eller rokkede og rullede, hvadenten de truede med snarlig krig eller plaprede om evig fred, så talte det højt om fjolser og tåber og misfostre. Der var ingen mulighed for at undgå dem, selv ikke deroppe i det blå. Maskinen var deres, og den ville komme hjem som en boome-rang. Den ville avle flere maskiner, mere ind-viklede maskiner, mere utrolige maskiner, mere

maskinagtige maskiner, indtil hele verden og alle dens menneskeskabte dele blev en kæmpe-stor, sammenfiltret maskine af en maskine.

Big Sur, Californien,
20. december, 1959.

På dansk ved Henrik Larsen.

„Perspektiv“, april 1960.

Hans Reizels forlag. ©

Astronomi - nyt

Astrofysikeren Frank Low, der er knyttet til universiteterne i Arizona og Rice, har i tids-skriftet „Nature“ offentliggjort resultatet af en undersøgelse af stjernen „R Monocerotis“ i Mælkevejen. Iflg. denne undersøgelse, som man nu søger bekræftelse på andre steder i rummet, er der meget, der tyder på, at dan-nelsen af planeter omkring en stjerne (sol) *ikke* som tidligere antaget er en undtagelse, – men derimod reglen.

Det vil sige, at der i så fald vil findes milli-arder og atter milliarder af planeter, der er dannet på lignende måde som Jorden. Hvoraf man igen kan udlede, at liv i rummet sand-synligvis er meget mere almindeligt end tid-ligere antaget. *ej.*

Ny komet opdaget

Den schweiziske astronom Paul Wild har op-daget en hidtil ukendt komet på den nordlige himmel, meddelte Smithsonian Astrophysical Observatory den 13. februar. *ej.*

Ny Saturn-måne

Under observation af Saturns ring den 15. december, på et tidspunkt hvor ringen vendte kanten mod Jorden, opdagede den franske astronom Audoin Dollfus en ny måne omkring Saturn. Grunden til, at man ikke tidligere havde bemærket månen er, at den befinder sig i ringen. Dollfus skyndte sig at informere Smithsonian, der er internationalt „clearing-house“ for astronomiske opdagelser. Ifølge tra-ditionen har Dollfus nu ret til at navngive må-nen. *ej.*

Merkurs mærkelige solnedgang

På grund af planeten Merkurs ringe afstand til Solen har man længe været af den forme-ning, at den – ligesom Jordens måne – havde bundet rotation og altid vendte den samme side mod Solen alle Merkurårets 88 dage.

Gennem de sidste par år har radarmålinger vist, at Merkur roterer én gang om sin egen akse hver 59. dag. Ifølge astronomistuderende Steven Soter fra Cornell-universitetet i USA, har den lange, trælse Merkur-dag dog visse oplivende momenter, hvilket han har beskrevet i „Sky and Telescope“.

Omkring fire dage før Merkur kommer til det punkt, hvor planeten er nærmest Solen, vil dens forøgede vinkelhastighed (angular velocity) omkring Solen netop svare til dens egen rotationshastighed; for en beboer på Mer-kur ville det se ud som om Solen ville stå stille i sin bane fra øst mod vest. Når så Merkur ved passagen af Solen først får forøget sin hastighed for senere at decellerere, når afstan-den til Solen atter vokser, ville Solen for en Merkur-bo bevæge sig baglæns mod øst – stop-pe igen og dernæst genoptage sin rejse mod vest.

På de længdegrader på Merkur, hvor man ved sol-passagen ville få solopgang at se, ville Solen stige langsomt indtil mere end halvdelen af solskiven var over horisonten. Dernæst ville den gå ned bag den samme horisont for snart efter at stå op igen og fortsætte mod en mere normal solnedgang i vest! *ej.*

RUMFARTS-NYT

Noget for Falck-Zonen?

Trods de omfattende sikkerhedsforanstaltninger, der udføres i forbindelse med hvert rumforsøg, er NASA's rumekspert af den formening, at en „rumredningstjeneste“ efterhånden vil blive nødvendig. I en rapport til „House Committee of Science and Astronautics“ hedder det, „at det er ikke spørgsmålet om en sådan redningstjeneste bør indføres, men kun om formen“.

Der har været tale om opsendelse af redningsraketter, men det har sine problemer især rent tidsmæssigt. Der kræves megen tid til at klargøre en raket, og man anser det for både kostbart og upraktisk at have en redningsraket stående parat hele tiden. For at kunne foretage et rendez-vous kræves der også, at redningsraketten må starte indenfor ganske bestemte snævre tidsrammer, hvilket i realiteten vil sige, at man nemt vil blive 24 timer forsinket – og så er hjælpen måske for sent fremme.

Man har derfor undersøgt mulighederne for at medbringe små énmands redningsfartøjer om bord i de kommende rumskibe. Der er udarbejdet mange forslag i den retning, men kort fortalt går de ud på, at astronauten omgives af et beskyttende, varmestandigt lag isolerende materialer. Ved hjælp af en lille retroraket bremser han sin hastighed så kraftigt, at han „falder ned“.

En betænkning udsendt af én af de store rumfartsfabrikker i USA i 1965 hævder, at der i tiden fra 1965-1985 sandsynligvis vil forekomme 280 rumflyvninger med i alt ca. 800 astronauter. „Der er“, siger betænkningen, „62 pct. sandsynlighed for, at mindst syv redningsaktioner vil være nødvendige for at redde astronauter fra rumdøden under den ene eller den anden form!“

Uddrag fra en artikel i „Time“
den 10. marts 1967.

ej.

»Rum-billiard« skal hjælpe os til de fjerne planeter!

Skønt ubemandede rumfartøjer allerede er landet på Månen, har fløjet forbi Mars og er

styrtet ned på Venus, er solsystemets fjernere-liggende planeter stadig udenfor vor rækkevidde. Ingen af de nuværende raketter er i stand til at nå derud. Selv den mægtige Saturn 5 ville behøve et ekstra trin for at kunne sende blot en lille nyttelast dertil. Desuden ville det tage 6 år at nå Saturn, 16 år til Uranus og 30 år for at komme til Neptun.

Imidlertid har rum-ingeniør Homer Stewart fra det kendte Jet Propulsion Laboratory nu fundet frem til en genial navigationsteknik, som skulle være i stand til at nedskære rejsetiden betydeligt. Han foreslår, at man udnytter de til enhver tid eksisterende tyngdekraftfelter, som omgiver planeterne. De store planeters tyngdefelt ville udøve en megen stor tiltrækning på et passerende rumfartøj, og ved at afpasse kursen nøje på forhånd, ville man ikke blot opnå en stærkt forøget fart, men også en afvigelse i kursen, en „forudberegnet midt-kursmanøvre“. Man spiller med andre ord „rum-billiard“ i stor stil!

Udregninger foretaget af JPL har vist, at en Saturn 5 opsendt den 1. oktober 1978 ville få sin fart så stærkt forøget ved at passere forbi Jupiter, at den kunne nå til Saturn på kun knap tre år og Uranus på knap 6 år. En rum-sonde opsendt den 1. november 1979 ville blive indfanget af Jupiters tyngdefelt og hvirvlet mod Neptun, som ville blive nået på blot 8 år. Desuden har man beregnet, at en rumsonde, der blev opsendt den 7. oktober 1978 – hvor planeterne er i indbyrdes heldig position – kunne foretage en rundtur i vort solsystem på kun 9 år! Den ville passere tæt forbi Jupiter, Saturn, Uranus og Neptun og få forøget sin hastighed for hver passage.

Selv ved fuld udnyttelse af denne teknik kommer man dog ikke uden om at måtte bruge meget store brændstofmængder til opsendelse af rumsonden og til at frigøre denne med så stor hastighed, at f.eks. Jupiters tyngdefelt nås. Ved derimod at kombinere ovennævnte metode med fremdrift ved hjælp af ion-motorer, der startes i det ydre rum og langsomt men

sikkert akcellererer rumsondens hastighed, mener man, at en Saturn 5 raket vil være tilstrækkelig til at sende selv store rumsonder til de fjerneste planeter. ej.

☆

Skrald-gasværk i rummet?

Mangel på brændstof kan komme til at for korte lange rumflyvninger, men der er én ting, som der aldrig er mangel på – affald! En tremandsbesætning ville frembringe omkring 250 kg affald på en tre-måneders flyvning. Hvad skal man dog stille op med alt det affald? Seattles Rocket Research Corp. har fundet en praktisk løsning: Man laver raketbrændstof af det!

Forskerne på Rocket Research blandede

ekskrementer, hår, negle, papiraffald, vaske-midler og kulstof, som dannes i rumfartøjets kølesystem. Man tilføjede metalpulver og et iltningmiddel og voila! – det brændte med en fin, klar flamme og udviklede et helt pænt tryk.

En del af de instrumentpaneler, som findes i et rumfartøj, bliver kun benyttet i forbindelse med starten. Man tænker nu på at fabrikere disse af metalpulver bundet sammen med en slags cement. Efter starten kan de tages af og kommes i „skraldegasværket“.

Fordelen ved dette brændstof, som kaldes Monex W, er, at rumskibets startvægt bliver mindre, ligesom en del af det brændstof, der skal benyttes til midtkursmanøvrer o.l., produceres om bord. ej.

Nyt fra Rapportcentralen

Allerførst må jeg gøre afbigt overfor læserne på grund af en lille hvid løgn, som jeg serverede i sidste nummer. Det var vedrørende nærobervationen fra Sjællands Odde, hvor jeg skrev, at der ikke var fundet noget affald fra rumskibet. Det er der altså, – endda ca. 50 kg! På grund af indtrufne omstændigheder var det imidlertid ikke muligt for os at fjerne de pågældende sager fra stedet før UFO-NYT udkom. Vi var derfor bange for, at andre måske skulle opøge stedet, hvad hverken vi – eller de mennesker, der bor dér – var særligt interesserede i. Nu er der intet mere at se, og derfor kan vi give besked.

Hvad var det da, der faldt? Ja, vi må desværre vente med at svare til næste nummer, idet alle undersøgelser endnu ikke er afsluttede.

I de sidste to måneder indkom der i øvrigt 25 rapporter, af hvilke de 13 var fra i år, 8 fra 1966 samt 4 af ældre dato.

Observationen den 6. januar kl. 17,32 var ifølge oplysninger fra Smithsonian Institute ikke en satellitundergang. Der kan derfor kun være tale om et UFO eller et meteor, og sandsynligheden taler for det første.

Da vi efterhånden kan sige, at UFO-arbejdet i Norge er kommet godt igang, har vi vendt blikket mod Sverige. Det er vor agt at starte med indsamling af svenske rapporter på samme måde, som det nu foregår i Danmark og Norge. De første resultater ses i dette nummer.

Bortset fra de rapporter, som er nævnt andetsteds i bladet, har rapporternes geografiske fordeling været således: Svejrup, Nexø, Dala-Floda, Nykøbing M., Gelsted, Kiel, Torvik v. Harstad, Århus, Lysøysund, Ølstykke, Odsherred, Virum, Rødninge, Ballerup, Farum, Sønderborg, Arnkil, Kattegat og Ørslev.

Desuden har der været omtalt en del observationer i forskellige skandinaviske aviser. Vi skal her ganske kort nævne nogle af dem. Det er allesammen rapporter, som vi – endnu ikke – har fået ind. Vi håber, at det vil lykkes senere.

„Romsdalsposten“ nævner i sin udgave fra den 23. januar en lysende genstand, som blev set over Bremsnes i omkring en time dagen før. En observatør beretter den 25. januar i samme avis, at han så objektet i retning mod Vevang.

„Sunmørsposten“ beretter om forskellige observationer i sine udgaver fra 4., 8., 10., 11. og 15. februar. Det mest interessante omtalte luftkaptajn Furheims observation den 22. januar. Denne observation blev beskrevet i sidste nummer.

„Lofotposten“ beskriver den 6. marts et elipseformet objekt, der havde et lysende bånd langs kroppen. Det er måske en type, som har travlt i Nordnorge, idet vi har en lignende observation fra Torik ved Harstad den 25. marts. Den førstnævnte observation fandt sted den 4. marts over Tromsø.

„Expressen“ den 11. marts beskriver hvorledes nogle mennesker den 9. marts ser et par objekter svæve i lav højde over jorden, medens de i bil kører fra Storuman til Slussfors. Bladet beskriver også et andet himmelfænomen, som skulle være set fra Enköping.

Også den 14. marts skriver „Expressen“ om „tefat“, som de flyvende tallerkener kaldes på svensk. Observationen fandt sted den 13. marts nær Karlstad. Flere personer meddelte om et halvmåneformet fartøj, der havde konturer som en fuldmåne. Det bevægede sig langsomt mod nord.

„Norrländska Socialdemokraten“ fortæller d. 17. marts om en herr Birger Lundgren fra Svappavaara i Lapland, der så noget lignende det, der blev observeret fra Wilhelmina. Det var to objekter, det ene større end det andet, som i lav højde fulgte efter hans bil, da han sent om aftenen var på vej mod Kiruna. De forsvandt pludseligt.

Det norske „Finmarksposten“ skriver følgende den 18. marts: „Under militærøvelsen i Kautokeino var det flere af deltakerne som så en eller annen mystisk gjenstand på himmelen. Gjenstanden ble observert i østlig retning og den ga fra seg et rødlig lys. Gjenstanden hadde en pendellignende bevægelse mellom to ytterpunkter, samtidig som den også beveget seg opp og ned. Den var synlig over en time før den forsvant bak horisonten“.

„Tromsø“ beretter om en anden observation fra nordskandinavien. Det drejede sig om en lysende genstand, som i fem minutter blev iagttaget den 17. marts fra Håkøya.

Den 31. marts fortæller „Helgeland Arbeiderblad“ om en observation fra Kittelfjäll ikke langt fra Mosjøen. Datoen er ukendt.

„Bergens Tidende“ kan den 31. marts berette om en observation over Ulriken aftenen før, medens samme blad den 3. april beskriver to observationer fra henholdsvis Akøy og Møhlenpris fra sent om aftenen den 31. marts.
ej.

UFOer over Mørke

„Kl. var fem minutter i ét om natten. Jeg befandt mig i køkkenet sammen med min kone. Pludselig hører vi en summende lyd udenfor huset. Da jeg ser ud ad vinduet, lægger jeg mærke til, at én eller anden lyskilde oplyser forskellige genstande udenfor. Et øjeblik efter kom et kraftigt lysende objekt til syne ved en gård, der ligger ca. 500 meter nord for min bopæl. Det kunne i første omgang se ud som en billygte, men objektet steg op i luften. Dernæst fløj det mod syd mod en gård, som ligger blot 100 meter væk. Dér foretog det en drejning. Idet det drejer, bliver det til to lys, der nu bevæger sig mod nordøst. Objekterne var svagt orange og runde af facon. Under objekterne sås en vifteformet projektorstråle, der oplyste landskabet og terrængenstandene med et hvidt, neonagtigt lys. At se til var objekterne lidt mindre end fuldmånen, og de bevægede sig ganske langsomt – velsagtens med 10-15 km/t. Under hele observationen kunne vi høre en summen som fra en myg“. Begge ægtefællerne iagttog dette syn til klokken var ca. 0225, hvor objekterne forsvandt ud af syne bag en skov i nordøst. I al den tid fløj de rundt i området, og observatorerne måtte skiftevis løbe fra køkkenet til soveværelset, for vedblivende at kunne holde øje med dem. Observatorerne har ikke telefon og kunne derfor ikke alarmere andre, idet de ikke turde gå udenfor. Observationen fandt sted den 26. december 1965.

Nærobbservation over Lapland

En af de bedste observationer over Sverige fandt sted den 5. marts i år ved en ensomt beliggende gård et par kilometer fra Wilhelmina i Lapland. Iagttagere var en hel familie, som bor på gården. De nærmere omstændigheder var følgende:

Den 14-årige Tommy og den 18-årige Lenny kom hjem fra arbejde i Wilhelmina. Klokken var næsten halv to om natten, da de var hjemme. Da de kom til gården, fik de øje på nogle meget store genstande, som svævede over landskabet lige i nærheden af gården. De fo'r ind

og vækkede resten af familien Söderström, d.v.s. forældrene og deres 16-årige søster Mary-Ann.

„Mina två sönar kom rusande in och väckte min maka Erik och jag. „Mama det är någonting konstigt, som flyger i luften!“ Vi gick alla fem ut på verandan och så det mystiska skådespelet. Det var alldeles mörkt omkring oss och stjärnklart med något norrsken. Föremålet svävade rakt över gården. Vi såg en gråblå kropp, som väl var ca. 50 meter stor. Den hade avrundade kanter och var högst på mitten. En av pojarna satt kvar i bilen och riktade strålkastarna mot objektet, med resultat att detta flyttade sig. I samband dervid kom et annat mindre objekt till synes. Det var vel ungefär 12-15 meter i diameter och ovalt. Liksom det andra objektet befandt det sig i en höjd av bara 30 meter. Det mindre objektet flyttade sig över huset, svävade ett tag stilla och försvann sedan snabbt. Vid den snabba accelerationen avgav det ett vislande ljud. Objektet återvände igen och ved inbromsningen vibrerade föremålet i luften.

Efter en stund släckte vi ljuset på bilen, och då började det stora objektet rära sig uppåt. Därefter stod båda farkosterna stila i ungefär en kvart för de slutligen försvann mot norr och norröst“.

Det store objekt beskrives som mørkt gråblåt, medens det mindre var nærmest sølvgrå. Objekterne var egentlig ikke lysende, men observatørerne mener at have set et orange farvet skær samt ligesom en svag tåge omkring dem, i det øjeblik hvor de satte afsted mod nord. Den samlede observationstid var omkring 20 minutter. Det var kun den ene af observatørerne, som bemærkede den hvislende lyd fra det lille objekt. Han var på det tidspunkt på vej ud af bilen og altså udendørs. De andre stod bag vinduet i verandaen, hvor lyden ikke kunne høres. De vovede ikke at gå ud, da de var ret nervøse over synet.

Observation over Klyve

Herr NN befandt sig den 7. marts kl. 20,35 i Klyve i nærheden af Nybergveien i Porsgrunn i Norge. Vejret var diset.

„Jeg ble oppmerksom på „tingen“ idet den flammet opp, startet opp. I dette øyeblikk stod den altså stille. Først trodde jeg det var en drake med lys, men denne troen varte bare et sekund, så mente jeg det var en ballong, men det kunne det ikke være. Det var en oval genstand med en lysende rød hale. Lyset pulse-

rede og det kunne se ut som om lyset, den sendte „bakover“ kunne være drivkraften. Objektet bevegde seg i en svak bue mot norost, steg og forsvant hurtig ut av syne p.g.a. den dårlige sikt“.

Endnu en svensk observation

Den 20. marts blev der set UFO'er nær Harnösand. Fire mennesker, der var på vej hjemad til fods fik ved Asele øje på tre røde, ellipseformede objekter på den sydlige himmel. Der var et rødtligt skær omkring objekterne og uden om det var der et utal af små hvide, blinkende lys. De tre objekter stod stejlt over hinanden. De store objekter stod ikke stille men bevægede sig i zig-zag opad og til siderne. Nogle af bevægelserne var så hurtige, at øjet knapt kunne følge med. Observatørerne fik øje på objekterne kl. 20,35, og kl. 20,50 forsvandt de i sydlig retning. Da de kom hjem, viste det sig, at de hjemmenværende medlemmer af familien havde set nøjagtigt det samme.

Objekt over Fyn

„Vi var på vej over Fyn i bil. Vi var omkring 20 km fra Knudshoved på vej mod Odense ad hovedvej 1. Pludselig, medens vi kommer kørende, ser vi et meget stærkt blågråt lys komme farende over himlen mod nordvest. Efter et øjeblik stod det stille i nogle få sekunder – så forsvandt det ligesom om det var blevet slukket. Lyset mindede om et neonlys. Det var meget koncentreret og var uden hale eller korona“. Observatør var herr Ole Jensen, Charlottenlund, og der var to andre vidner i bilen. Observationen fandt sted den 22. marts kl. 22,25.

Det fornuftige menneske tilpasse sig verden, det ufornuftige prøver stædigt at få verden til at tilpasse sig. Derfor afhænger alle fremskridt af ufornuftige mennesker.

Bernard Shaw.

☆

Den, der overlever en tragedie, har ikke spillet heltens rolle.

En UFO-hændelse i Frankrig

Valensole, en by som ligger i Alperne midt i et stort område med lavendler, er i oprør ..., et af disse mystiske objekter, som amerikanerne kalder UFO'er, siges at være landet i området den 1. juli (1965).

Rygtet har spredt sig som en løbeild, og i hundredevis af mennesker har allerede været og set pladsen, hvor landingen siges at have fundet sted, og de har nedtrampet flere lavendelmarker.

Hvorledes sættes disse rygter i omløb og hvilken lid skal man fæste til dem.

Hvis man går tilbage til begyndelsen, så stammer det hele fra en landmand i Valensole, Maurice Masse, 41 år, gift og har to voksne børn, en pålidelig person, der plejer at mene alvorligt, hvad han siger. Torsdag morgen tog han fra sit hjem på Place du Marche i Valensole for at begive sig ud til sine marker. Klokken var ca. fem, og hr. Masse ville udnytte morgenens friskhed. Han gik til Olivolområdet, som ligger næsten to kilometer nordvest for Valensole og i nærheden af Oraisonvejen. Da han kom frem hertil begyndte han at arbejde med sine Lavendler. Klokken ca. et kvarter i seks holdt han op med at arbejde for at ryge en cigaret i skyggen af en lille bakke. Han havde kun siddet der en kort stund, da han hørte en ejendommelig lyd eller snarere fløjten, som gjorde ham meget forvirret. Han troede, at lyden måske kom fra en helikopter, og at man måske holdt militære øvelser i dalen. Hans første tanke var:

„Kunne de bare finde et andet sted at lande end på min lavendelmærk“. Han gik rundt om bakken, bag hvilken han havde søgt tilflugt, og nu fik han øje på noget fuldstændigt utroligt, uventet og frygtindgydende.

Hr. Masse gav os selv en redegørelse for den ejendommelige oplevelse, og ikke uden en vis betænkelighed, det må indrømmes, for han var tilsyneladende bange for at dette skulle bringe ham selv vanskeligheder.

Og her er så den beretning, hvis sandruhed han måtte aflægge ed på overfor kommandør Oliva, politichefen i Valensole:

„I en afstand af ca. 30 m fra mig så jeg en maskine, der i form svagt kunne minde om en rugbybold. Den var omtrent så stor som en Dauphine (bil) og dens farve var mat. Den stod på fire metalben og en midterstøtte. Den

lignede en monstruøs kæmpeedderkop. På marken befandt et menneskelignende væsen af samme højde og kropsbygning som et otteårs barn. Skikkelsen bar en dragt, der var i ét stykke, men ingen hjælm, og hænderne var bare. Jeg kunne se endnu en skikkelse inde i maskinen. Pludselig vendte den skikkelse, som befandt sig på marken, sig om og fik øje på mig, og skikkelsen hoppede hurtigt op i maskinen. En skydedør lukkede sig bag ham, og maskinen startede med en forbløffende fart, og den udsendte hverken røg eller damp, og på brøkdele af et sekund var det hele overstået og tingesten ude af syne.

Jeg troede knapt mine egne øjne. Men jeg kan forsikre, at jeg ikke drømte, og jeg ser aldrig syner.

Jeg giver Dem (politichefen) mit æresord på, at det, jeg har fortalt, virkelig skete for øjnene af mig.

Sammen med politiet i Valensole begav vi os til pladsen for landingen. Der kan ikke være nogen tvivl om, at der er sket noget. På det sted, hvor maskinens midterstøtte havde stået, kan man nu på marken se et hul som er 20 cm i diameter og 50 cm dybt, og herfra udgår mærker i form af et X, hvilket synes at bekræfte beskrivelsen af maskinens fire ben.

Men det mærkeligste af det hele er, at hele vejen rundt om hullet er markjorden stærkt sammenpresset, hård som cement, medens jorden andre steder falder fra hinanden, hvis man tager lidt af den i hånden.

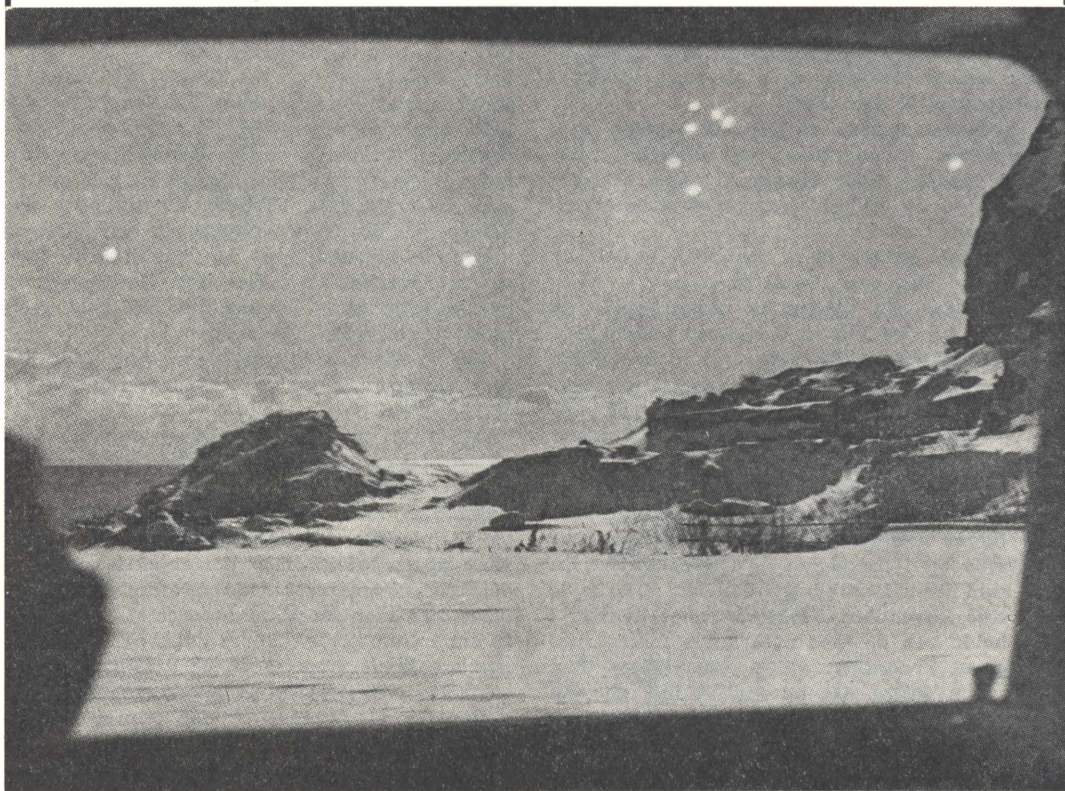
„Men umiddelbart efter at maskinen var forsvunden“, siger hr. Masse, „var markens (jordens) konsistens næsten flydende. Og det er så meget mærkeligere, da det ikke har regnet i lang tid“.

Fra Le Petit Dauphinois, den 5. juli 1965, via Flying Saucer Review:

De militære myndigheder mener, at det formentlig var en helikopter, som hr. Masse så. Den kendte UFO-forsker Aimé Michel siger til dette (i sit svar til myndighederne, FSR), „politiet, som foretog den første undersøgelse, hævder kategorisk at mærkernes udseende viser, at de ikke er lavet af nogen kendt flytype, hvilket er det stik modsatte af den forklaring, som de militære myndigheder har givet, men de har jo heller ikke undersøgt mærkerne“.

Sökaren, nr. 8, 1965. /FP.

UFO-BILLEDER

9 lysende UFO'er fotograferet den 22. november 1966 af Miss Miyuhi Yamaura fra Tokio. Billedet er taget nær Hokkaido. Det mest bemærkelsesværdige er, at Lunar Orbiter II samme dag tog et billede af mystiske objekter (med Månen som baggrund) i nøjagtig den samme formation. (Japan. Flying Saucer News).

UFO fotograferet i Brasilien. Billedet offentliggjort den 28. november 1966 i LIFE. (Japan. Flying Saucer News).

Bølge af observationer

En tilsyneladende aftagen i UFO-observationerne i løbet af juledagene (1966) blev hurtigt ændret, da observationerne fortsatte i stigende antal i begyndelsen af det nye år. Flyvemaskiner og automobiler er blevet „forfulgt“, elektro-magnetiske virkninger er undertiden konstateret, landinger og „næsten landinger“ forekommer i stigende antal. Antallet af velkvalificerede vidner som rapporterer om personlige iagttagelser stiger, og blandt disse finder man psykologer, piloter og ingeniører.

Millbank observationen.

Canadian Pacific Airlines Flight 421, på ruten fra Lima i Peru til Mexico City blev natten til den 29. december fulgt af et mærkeligt objekt, som den seks-mands store besætning senere kun kunne forklare som et UFO. „Jeg tror, det var et eller andet usædvanligt“, sagde piloten, luftkaptajn Robert Millbank (26 år gammel).

Kaptajn Millbank fløj en DC-8 mod nord-vest langs den peruvianske kyst i en højde af 35.000 fod, med Månen (to dage efter fuldmåne) lysende på en skyfri himmel. I en position syd for ækvator blev to blinkende hvide lys observeret tæt ved hinanden i nærheden af horisonten og i en retning til venstre for flyets næseparti. Lysene var rettet mod flyet, sådan så det i det mindste ud, idet de snart lyste op og snart gik ud. To tynde lysstråler, der lyste opad i V-form udgik fra selve lysene.

På højde med DC-8'eren fladede „lysene“ ud, idet de indtog en position bag venstre vinge. På dette tidspunkt betragtede hele besætningen UFOet gennem så mange vinduer som muligt for at kunne afgøre, om der var tale om refleksioner. UFO'ets form var utydelig, men det syntes at blive tykkere mod midten (sandsynligvis som en diskos). På tæt afstand blev et bånd af gult lys synlig langs kanten af objektet mellem de to store lys.

I to minutter holdt UFO'et sin position ud for vingen, idet det en enkelt gang udsendte

en regn af gnister som fra et fyrværkeri. Pludselig forsvandt det bag flyet. Det havde været synligt i ialt 7 minutter.

Idet man diskuterede om „tingesten“ kunne have været en lyskugle, et andet fly eller en satellitundergang, prøvede besætningen ihærdigt at kunne forklare objektet som noget sådant, men uden resultat. Varigheden, manøvrer og tilsynskomst kunne ikke forklares.

Amerikansk ruteflys møde...

American Airlines flight nr. 162, fra San Francisco til Houston, blev den 16. januar fulgt af et lysende objekt, der opførte sig så mærkeligt, at to passagerer, begge psykologer, blev forbløffede.

I en rapport til NICAP beskrev Teresa G. Trittipoe (Manpower Development Institute) og dr. phil. Delsh (Compuiter Applications) den uhyggelige oplevelse.

Lige efter starten fra El Paso omkring kl. 10,00 p. m., bemærkede frk. Trittipoe et stærkt lys, der fulgte flyet og som bevægede sig i forhold til stjernerne og som derfor ikke kunne være hverken en stjerne eller en planet. UFO'et bevægede sig uregelmæssigt op og ned, fløj hurtigt fremefter for derefter at vende tilbage til sin oprindelige kurs. Efter at have henledt dr. Welsh's opmærksomhed på objektet, sagde frk. Trittipoe: „Udvekslede vi ikke ét ord i ca. fem minutter... vi var helt betaget og fuldstændig opslugt af noget, som vi troede, var en slags umulige hændelser“.

Usikker overfor det de så, tøvede parret med at fortælle nogen andre i flyet om deres observation. De få passagerer, der var tilbage på turen for El Paso til San Antonio enten sov eller var fordybt i læsning. „Vi var begge bange... og frygtede latterliggørelse i tilfælde af, at vi var de eneste, som havde set noget“, udtalte frk. Trittipoe.

Midtvejs under flyvningen forøgede piloten spændingen omkring mysteriet ved i nogle få sekunder at tænde landingslysene for derefter at foretage en skarp krængning og igen vende

tilbage til kursen. Manøvrerne kunne kun betyde, at piloten var klar over UFO'ets tilstedeværelse og måske forsøgte at kontrollere, om der kunne være tale om refleksioner fra cockpitet. Efter nogle få sekunders tøven foretog UFO'et en lignende manøvre i sin kurs (NICAP vil kontakte piloten for at få dette bekræftet).

Efter at flyet var landet i San Antonio, så vidnerne UFO'et: „Sætte farten op og forsvinde i skyerne i en stor hyperbolsk bue...“.

Luanda-tilfældet.

Ifølge en endnu ukontrolleret avisrapport blev et portugisisk Boeing rutefly forfulgt på samme måde (som ovenfor omtalt) engang i december. Kort før landingen i Luanda, Angola (Vest-Afrika), fortalte piloten: „Blev to skinnende UFO'er med stor manøvreedygtighed..., observeret mens de bevægede sig op og ned“. „Jeg spurgte kontrolløren i Luanda lufthavn om dette“, fortalte kaptajn Henrique Maia journalisten, „og de sagde, at der ikke var nogen anden trafik i luften“. Passagererne sagde, at UFO'er havde fulgt flyet i en halv time, idet de viste sig som „lysende punkter på himlen, meget tæt ved flyet“.

Sandia-UFOet.

To ingeniører fra Sandia Corporation (Livermore, California), var blandt de mange vidner, der har rapporteret om UFO'er som har skiftet farve under observationen. Robert H. Schultz og Jerry Hunting var ved at forlade parkeringspladsen kl. ca. 4,25 p. m., den 21. okt. 1966, da de så et „fast og fuldstændig kugleformet“ UFO, som bevægede sig for hurtigt til at være en ballon.

„Det var gennemsigtigt (blåligt), når det stod stille“, sagde Schultz, „og det blev reflekterende efter at det havde sat sig i bevægelse“. Andre ansatte på Sandia så også UFOet fra pladsen, da det steg til vejrs og forsvandt mod syd. Schultz, som mente, at han kendte alle typer af supersoniske fly og vejrballer, tilføjede: „Jeg har aldrig været vidne til noget lignende“.

Ray E. Ricketts (a staff member of the Commercial Appeal), som undersøgte observationen, rapporterede, at der natten før havde været en omfattende strømafbrydelse dækkende området Clarksville, Richmond og Martinsville. Kort efter afbrydelsen havde en fotograf fra ugebladet Gasette-Virginian (South Bo-

ston, Va.) set og fotograferet et UFO. På nuværende tidspunkt er yderligere oplysninger ikke modtaget.

Elektriske forstyrrelser.

Adskillige rapporter fra samme periode beretter om forstyrrelser i elektriske kredsløb og mærkelige reaktioner hos dyr, når UFO'er var synlige i nærheden.

(1). I Alton, Va., så fru W. J. Long den 4. nov. 1966 kl. 10,30 p. m. TV, da hendes apparat pludselig viste visse forstyrrelser for derefter at være helt afbrudt. Kort efter kiggede hun ud af vinduet og fik øje på et stort rødt lys som syntes at rotere bag en slags glasagtig overflade. „Selve lyset“, sagde hun, „var mindst lige så stor som rummet (stuen)“. Over det fandtes et gigantisk objekt, der så ud som om det var indrammet med en ring af hvidt lys. Tingesten svævede tæt over jorden, hævede sig så til en højde på omkring 100 fod for derefter hurtigt at falde ned i sin oprindelige position. Dette skete tre gange, før UFOet langsomt bevægede sig over vejen og under nogle ledninger for derefter at svæve væk tværs over marken.

(2). Et kompleks af elektro-magnetiske forstyrrelser på biler den 20. jan. i Methuen, Mass., er blevet undersøgt af NICAP's gruppe i Massachusetts, der har indsendt en omfattende rapport. To grupper af vidner i forskellige biler har uafhængig af hinanden observeret UFOet.

I den ene vogn befandt sig Kimberly Lodge, Ellen Kenney og Janice Shafer, som var på vej til en basketball kamp omkring kl. 6:45 p. m., da de så et bånd af funkende rød-glødende lys mod NE i en lige linie. Lysene standsede og svævede ved siden af vejen. Da vognen kørte langs med UFOet, syntes dette at rotere, idet det afslørede en ny lysform og farve. Fire tydeligt adskilte lys dannede et perfekt trapez. To røde lys dannede toppen og to hvide lys udgjorde bunden. Lige over lysene fandtes en reflekterende metalagtig flade.

Chaufføren standsede vognen ca. 300 fod fra UFOet uden at slukke lysene og stoppe motoren. Radioen spillede. „Pludselig standsede motoren, lysene gik ud og radioen holdt op med at spille; den eneste undtagelse var generatorlyset (på instrumentbordet, som knapt nok lyste op og som pulserede, tændtes og slukkedes)“.

Chaufføren, frk. Lodge, prøvede to gange at starte vognen, men kunne ikke. Motoren „støn-

nede" men ville ikke starte, selv ikke da hun lukkede af for lys og radio. På dette tidspunkt begyndte UFOet at bevæge sig, først langsomt, men derefter accelererede det og forsvandt mod sydvest. Vognen startede nu let og lys og radio fungerede normalt.

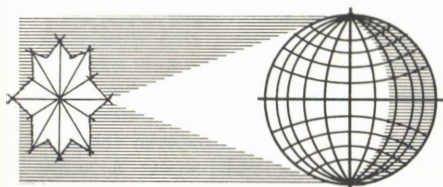
NICAP interviewede også passagererne i den anden vogn, som havde befundet sig omkring

3 miles længere mod vest end den første. Kl. 7,00 p. m. havde dens tre passagerer fået øje på en stor firkantet form af farvet lys, som svævede eller bevægede sig meget langsomt i lav højde.

UFO-INVESTIGATOR

Jan.-feb. 1967.

/F.P.

KRONIK

Fakta om flygende tallerkener stemples som »toppphemmelige«

Av G. R. Låne.

Sitter regjeringer rundt i verden inne med informasjoner om fremmede himmellegemer som de ikke ønsker at offentligheten skal kjenne til? Dette er en teori vitenskapsmenn og astronomer er kommet til etter alt det hemmelighetskremmeri mystiske observasjoner på himmelen blir omgitt med.

Har verdens regjeringer gått inn for en felles sammensvergelse for å tie i hjel alle meldinger om flygende tallerkener? Ifølge meldinger fra USA har den amerikanske regjering sendt ut menn som har hatt til opgave å få folk som mener de har sett mystiske ting i atmosfæren til å tie med det de har sett, og flere og flere vitenskapsmenn og astronomer på begge sider av Atlanteren mener nå det er mye riktig i denne påstanden.

Regelmessig rute.

De spør hvorfor det er kastet et hemmelighetsslør over den siste UFO-rapporten (UFO) – Unidentified Flying Objects – (uidentifiserte flygende objekter) som forteller at det er gjort observasjoner både i Frankrike, Storbritannia, Sovjet, Kina og New Zealand, som viser at

ukjente flygende gjenstander nærmest går i regelmessig rute over disse landene. Hvorfor er det bare en eneste regjering i hele verden som ikke hemmeligholder enhver informasjon om ukjente himmelgjenstander, og hvorfor bortforklarer de andre at de mystiske observasjonene bare er optiske synsbedrag eller ren og skjær innbildning?

Det kan være all grunn til å lure på om disse regjeringer er i besittelse av opplysninger om disse ukjente gjenstandene som de ikke ønsker å røpe.

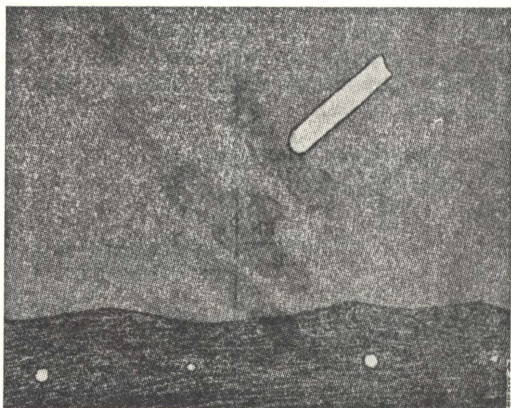
Det fins en rekke bevis for at denne påstanden er sann, og her er et par av dem:

Beviser:

En restauranteier i Michigan som fotograferte en kuppelformet gjenstand som han oppdaget på himmelen, ble oppsøkt av F.B.I.-menn som beslagla bildene og ødela dem.

En ukjent gjenstand som beveget seg med enorm hastighet over den sørlige delen av England, kunne tydelig følges av en militær radarstasjon. Ved et spørsmål i det engelske parlamentet om denne gjenstanden, uttalte de militære myndigheter senere at denne registreringen bare var oppspinn.

Vitner som påstår at de har sett flygende tallerkener nær New York, kan fortelle at de er blitt bedt av flyvåpnets offiserer om å fortelle at de ikke hadde sett noe som helst, og

Dette bildet ble tatt i Michigan i 1966, men ble beslaglagt kort tid etter.

Billedet er reproducert etter et avisbillede, derfor den ringe kvalitet.

heller ikke diskuterte hendelsen seg imellom.

– Jeg tror de fleste mennesker nå er klar over at det eksisterer flygende gjenstander fra andre kloder, sier utgiveren av „Flying Saucer Review“, et tidsskrift som kommenterer alle meldinger om flygende tallerkener og andre ukjente himmellegemer. Dette er hovedårsaken til at regjeringene vil ha en slutt på all mystikken omkring meldingene om at slike gjenstande er sett, og det er derfor de overser rapporter om dem, og gir vage og ofte helt uakseptable forklaringer på ting som virkelig er sett.

I løpet av de siste fem år er det anslått at minst 200.000 mennesker har meldt at de har sett ukjente gjenstander på himmelen.

Leger, advokater, flygere, astronomer og mange andre personer man har all grunn til å anta har avgitt troverdige og sanne vitneutagn, har beskrevet, tegnet og til og med fotografert de gjenstander de mener å ha sett. Hver eneste en av dem er blitt møtt med skepsis fra offisielt hold.

En rapport fra det amerikanske flyvåpen i 1962 konkluderer kort og godt med at flygende tallerkener ikke eksisterer.

Britisk skepsis.

Også den britiske regjering har vist meget stor skepsis i sin tro på fremmede himmellegemer. – Luftfartsministeriet har riktignok

opprettet en spesiell kommisjon som skal undersøke alle UFO-meldinger, selv om det fremdeles på offisielt hold blir benektet at slike gjenstander eksisterer.

Det påstås at det er to menn i Storbritannia som er spesielt interessert i disse meldingene, – nemlig prins Philip og jarl Mountbatten. De skal personlig ha studert hemmelige rapporter og hatt samtaler med mennesker som mener de har sett flygende tallerkener.

Sverige er det eneste land som tillater godtroende forskere fritt å granske hele kartoteket med UFO-meldinger. Disse meldingene var tidligere også her stemplet som topp-hemmelige, men den svenske forsvarsministeren trakk den konklusjon at det var unødvendig å hemmeligholde dem all den tid det ikke dreide seg om nye fly – eller rakettyper fra USA eller Sovjet. Andre regjeringer er blitt bedt om å følge Sveriges eksempel, men det er ingen som har gjort det på det nåværende tidspunkt. I noen land er til og med hemmelighetskremeriet omkring de fremmede himmellegemer blitt enda sterkere etter denne henstillingen.

Bortforklaringer.

Flere tusen mennesker så en mystisk gjenstand over en amerikansk flyplass i over en time, men den ble bortforklart fra forsvarsdepartementet med at det var en værballong som hadde tatt feil retning fra et universitet i nærheten. To ting stemte ikke med virkeligheten når det gjaldt denne forklaringen. For det første var gjenstanden registrert på radarskjermen som en ting laget av ett eller annet slags metall, og for det andre hadde universitetet overhodet ikke sendt opp noen værballonger av noe slag.

Kartet på neste side viser de områder i verden hvor flygende tallerkener er blitt observert og fotografert.

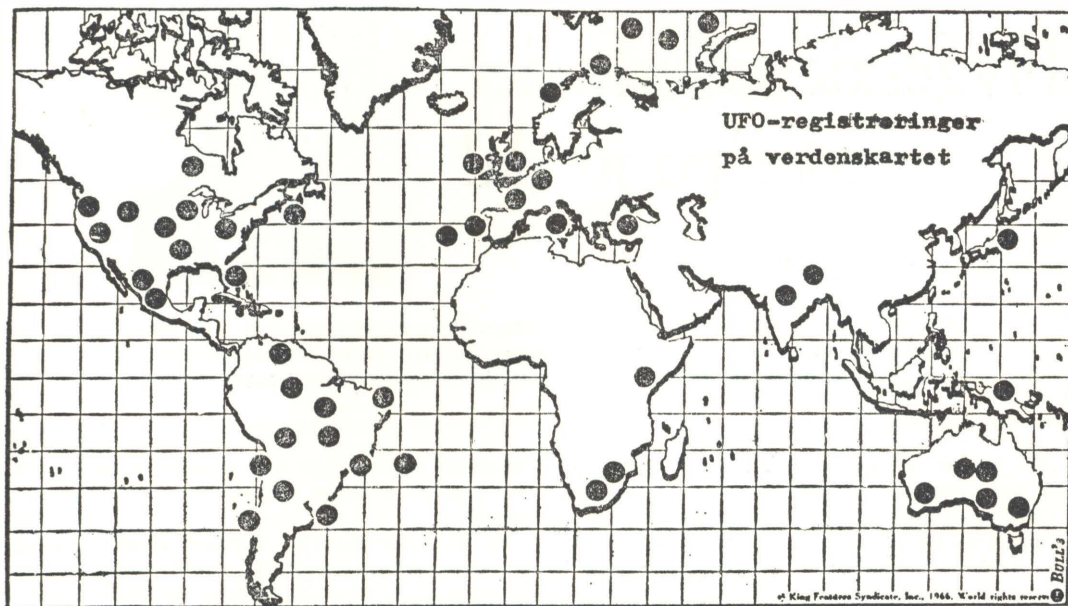
På den annen side er det imidlertid ikke tvil om at mange UFO-meldinger er ren svindel eller de kan forklares som naturlige fenomener. Mange flygende tallerkener er i virkeligheten komet-deler dekt med is som er dannet av fuktigheten i atmosfæren. Det fins også en annen teori som sannsynligvis kan forklare en del UFO-meldinger. – Nemlig at mange av de lysende gjenstander som blir observert er elektriske partikler i luften som utstråler et glødende lys som former seg til den tradisjonelle formen de flygende tallerkener har fått. Mystiske himmelgjenstander er også blitt forklart

som spesielle skyformasjoner, lysbrytninger i atmosfæren eller at solen har bestrålet dampen i atmosfæren på en bestemt måte.

Likevel fins det utallige eksempler på mennesker som har fotografert tydelige gjenstander. - To amerikanere har påstått at de har kommet over en landet tallerken, og de sier også de har „talt“ med fremmede vesener. En annen påstår til og med at han har vært med på en tur med en flygende tallerken...

De fleste trekker vel på smilebåndet av disse siste påstandene, men mer troverdig er det at mennesker uke rapporterer at de har sett mystiske ting på himmelen, og at deres rapporter blir møtt med stor skepsis hos myndighetene. Men de samme myndigheter starter øyeblikkelig sine egne hemmelige undersøkelser om de samme fenomener.

Sunnmørsposten
24. februar 1967.

UNIVERSAL LINK - beretningen

1. hæfte foreligger og kan bestilles hos:

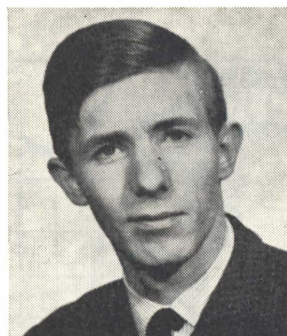
**SUFOI-Sjælland,
Elmevej 2, Borup Sj.
Tlf. (03 626) Borup 101.**

Hæftet er på 80 sider og indeholder også enkelte billeder sagen vedrørende. Prisen er kr. 10,00. Hæftet udsendes med girokort vedlagt, på hvilket 2. del kan forudbestilles samtidig med indbetalingen.

**Alle henvendelser angående UL rettes fremover til:
Universal Link, Postbox 13, Borup.**

Flygende tallerkener lander på jorda!

Beviser for rom-besøk på vår klode, mener Tormod Hagen, som tror tenkende vesener på andre planeter oppfatter oss som en trusel mot kosmisk fred, men som likevel finner håp netopp i det at rom-menn besøker jorda!

Det ringer en mann sent søndag kveld og ber meg komme på hotellet og snakke om UFO. Nå er ikke jeg den som roser meg av å ha greie på alle disse fortærende forkortelsene som språket er blitt så velsignet med, men i dette ene tilfelle går det straks et lys opp for meg. Jeg er temmelig sikker på at nitti prosent av leserne tror at UFO betyr noe slikt som United Food Organization eller noe i den retning, at det er en av disse utallige FN-komiteene. Det er derfor med en viss stolthet jeg straks svarer mannen:

– Nå – De vil snakke om Unidentified Flying Objects? – Flygende tallerkener?

Det er klart han blir imponert over så megen fagkunnskap.

Nå – man blir enig om at selv om Hotell Noreg sikkert er det rette sted når man skal samtale om flygende tallerkener, så er det likevel bedre å møtes i nøytrale omgivelser neste formiddag.

I mellomtida betager redigenten seg på en del spørsmål som nok skal vekke munterhet blant leserne. De fleste er vel noe skeptisk innstilt overfor Marsmenn og tallerkener og

denslags, og en mann som snakker i fullt alvor om besøk fra andre planeter – joda, et ønskeobjekt!

Så kommer salgsjef Tormod Hagen der og er både nøktern og overbevisende, snakker om ufo-nauter og kosmisk filosofi og hvordan tallerkenene manøvrerer, om fremdrift av romskip fra planeter utenfor vårt solsystem, og er både overbevist og overbevisende.

– Men tror De virkelig fullt og fast at jorden har været gjestet av flygende tallerkener fra andre kloder?

– Ubetinget. Det verste jeg vet, er å møte mennesker som trekker på skuldrene, ler og sier at slikt tror vi da ikke på! Det er alltid folk som ikke har gjort det ringeste forsøk på å sette seg inn i de beviser vi har for ufo'er.

Beviser.

– Så De beviser?

– For meg er det i alle fall klart bevist at flygende tallerkener eksisterer og besøker jorden. Jeg tror på Australia også, enda jeg selv sagt kunne stå fast på mitt og si at jeg har aldri sett Australia, og når folk sier at denne

verdensdelen fins, at noen har vært der, så kan jeg med suveren rett si at de får påstå det så mye de vil – jeg tror ikke på det før jeg ser det!

Ufo'erne er reelle, det er det ikke tvil om, men der er mange uløste problemer når det angår dem. For eksempel. Hvilke planeter kommer de fra? Hva slags drivkraft bruker de? Hva vil ufonauterne her på jorden?

– Ja, svar Dem selv! Hvorfor kommer de hit? Her er da bare elendighet?

– La meg nevne at fra 1947 til i dag er det registrert 200.000 ufo'er – uidentifiserte flygende gjenstander – på kloden. Vi som steller med disse sakene, er meget skeptiske overfor ufo-rapporter. Vi forsøker i det lengste å finne naturlige forklaringer. Men likevel står det igjen to hundre tusen troverdige utsagn som ikke kan forklares på annen måte enn at det må være flygende tallerkener folk har sett.

Jorden – en trusel.

Antallet observerte tallerkener har steget jevnt den siste tiden. Jeg mener at forklaringen på dette ligger i at vår klode har vært under stadig observasjon fra historiens begynnelse og helt til våre dager, men først nå er Jorden blitt en trusel mot den bestående fredelige sameksistens i rommet. Menneskene på jorden har nådd et materielt utviklingstrinn som snart vil gjøre dem i stand til å foreta reiser til andre planeter. Men mentalt sett står vi fortsatt på det dyriske plan. Vi kan si at vi har en kosmisk folkeskole – mennesket går fortsatt i første klasse – la oss håpe at vi blir flyttet opp en gang.

– Er der noen som går i høyere klasser?

– Selvsagt! Der eksisterer vesener på andre kloder som står himmelhøyt over oss både materielt og mentalt og sjelelig sett. Nå er de redde for at vi skal forstyrre den orden som eksisterer i Kosmos. Det er jo fullstendig på det rene at når mennesket kan foreta romreiser, så drar vi ikke ut for å oppdage, men for å erobre. Så lavt står vi.

– Men for å være så overbevisst, må De da ha noen beviser?

– Der er mange utsagn fra mennesker som hevder at de har hatt kontakt med vesener fra andre kloder. I de fleste tilfeller blir slike rapporter tatt som prov for at opphavsmannen er gal, men i mange høve kan mange bekrefte utsagnene.

Så har vi landingsavtrykk i bakken, som ikke er så sjeldne, vi har nedfall, vi har foto-

grafier, vi har radar-kontakter. Men alt dette ser vi ikke som så viktig. Den store masse er ennå ikke i stand til at fatte eller godta disse bevisene. Vi har nå dannet en UFO-forening i Trondheim, der jeg selv er formann og politiinspektør. Arvid Dahle er nestformann, og vi ser det som vår viktigste oppgave å gjøre almenheten langsomt men sikkert ufo-minded. Vi håper at folk litt etter litt skal bli modne nok til ikke bare ikke å tro på“ de flygende tallerkenene.

Romfart-nasjonene interesserer.

– Har en mange rapporter om ufo'er i Norge?

– Vi ligger noe tilbake. Det er de store industriland som har flest rapporter – USA, Frankrike, Tyskland, Sovjet –. Det er tydelig at det spesielt er industri-sentra som interesserer ufonauterne, og særlig er det atomnasjonene og romfart-nasjonene som blir besøkt. Vi har hatt store ufo-bølger over slike områder, det ser ut som om de mer enn noen gang er interessert i å holde et våkent øye med hva som skjer. Det er også naturlig. I løpet av ti år kan vi reise til Venus og Mars.

– Fins der levende vesener på disse planetene, tror De?

– Forholdene på Mars og Venus ligger forholdsvis nær opp til jordens. For min del tror jeg at disse to planetene blir brukt som mellomstasjoner for ufonauter som kommer fra andre solsystemer.

Jeg tror også at det samme er tilfelle med månen, som er en ypperlig observasjonspost mot jorden. Det har vært sett mange rare fenomener på alle disse klodene – lyskuler og store ansamlinger av lys, som om ufonautene har samlet seg til kongresser.

– De mener altså at disse vesene ser på oss som en trusel –?

Rom-misjonærer.

– Vel – vi har så å si ulevelige forhold på jorden, og det to tusen år etter en mann som Jesus Kristus. Vi har kriger, vi har hungersnød, vi er ikke i stand til å løse problemer på sett eller vis. Det er klart at dersom vi drar ut fra vår lille klode, vil vi føre med oss den samme uorden og det samme kaos ut i rommet. Pavekirken har allerede i gang et program for opplæring av rom-misjonærer. Vi går med største selvfølgelighet ut fra at det er vi som står høyest, det er vi som skal erobre, det er vi som skal misjonere. Vi kan ikke tenke oss at der fins noen som står høyere enn oss.

- De sa at vi har vært observert fra historiens første tid?

Bibelen forteller om UFO'er.

- I Bibelen finner vi flere beretninger om ufo-besøk på jorden.

- I 2. Moseb. fortelles det om Guds sønner som kommer til jorden og tar seg hustruer blant menneskene. Esekiel forteller om et flygende hjul med tre menneskeliknende vesener. Esaias blir ført til værs i en glødende himmelvogn. Jeg har snakket med prester, og de sier at dersom vi setter inn ufo som det ukjente i disse beretningene, så går de opp - ellers ikke. Noen prester er villige til å tenke tanken. Men vi har også andre historiske nedtegnelser. Det eldste og kanskje mest pålitelige er et historisk dokument om en ufoformasjon som skremte Ptolemæus og hele hans hoff. I indiske tempel-overleveringer fortelles det om vimana, luftvogner, som kretser i luften til deres drivstoff er oppbrukt. Fra disse vognene kommer det vesener som snakker med menneskene.

Fra moderne tid har vi mange beretninger fra krigens tid. Allierte bombeflygere over Tyskland så gjentatte ganger metallaktige kuler som lekte ball-i-hatt med flyene. De trodde det var hemmelige tyske våpen. Tyskerne trodde det var allierte våpen. Fra Skandinavia har vi beretningene om „spøkelses-raketten“ i 1946-47.

Landingssteder.

Det er funnet en rekke landingssteder. I 1965 befant en professor og flere studenter seg på en ekskursjon i Australia. De så tre ufo'er som stod i en sump. De hadde ikke fotoapparat, og sa bare seg imellom at dette kan vi ikke fortelle til noen - de vil tro vi er blitt gale. Men så lettet tallerkenene, og der var „beviset“, klart nok.

Gresset var flatttryk i sirkler på om lag ti meter i diameter. Dette tilsvarte vanlige små tallerkener, som pleier å være 10-15 meter i tverrmål. Professoren fikk tak i folk fra flyvåpnet, og disse hadde med seg geigerteller - noe som er blitt standardutstyr for ufo-undersøkelser. Det viste seg ganske riktig at pakken var blitt radioaktiv - en aktivitet som forsvant etter få dager. Sumpgresset var drept på en merkelig måte, og reiste seg aldri igjen.

- Bare synd at der ikke eksisterer fotografier.

- Jo, der er mange som har fotografert tallerkener, og der fins også levende film av dem. Men både fotos og film blir latterliggjort av

skeptikerne. Enten mener de at bildene er for dårlige til at de kan godtas som bevis, eller så er de så gode at de må være falske. - Imidlertid er det mange seriøse forskere som åpent sier at de tror på ufo'er, for eksempel sjefen for Jodrell Bank-observatoriet, sir Bernhard Lowell. En annen som er overbevist, er tidligere president Eisenhower. Den store franske matematiker Aimee Michel tok for seg rapporten om en stor ufo-bølge over Frankrike i 1954, og fant til sin egen og andres overraskelse et bestemt mønster i og visse linjer i forekomstene, bestemte baner og en innbyrdes sammenheng som han tok som bevis for at det lå en høy intelligens bak det hele.

I USA forsøker en nå å finne noe liknende. Men der er luftvåpnet stadig ute og forsøker å latterliggjøre alle rapporter.

- Hva kan grunnen være til en slik holdning?

Panikk-redsel.

- En grunn kan det kanskje være at flyvåpnet er redd for å innrømme at der fins noen som er overlegne teknisk. En minnes panikken som oppstod da Orson Welles sendte sitt radioprogram der han lot som om flygende tallerkener var landet i USA. Men nå er det bevilket 300.000 dollars til et prosjekt der forskere skal komme sammen ved Colorado-universitetet og gjennomgå alle rapporter i flyvåpnets arkiver.

- Hvordan er det - det er vel nokså nifst dette, at vi blir hjemsoekt av fremmede vesener?

- Nei, det er evertimot beroligende. Alt tyder på at de er vennligsinnede. De unngår å skape panikk - en av grunnene til at de helst lander på øde steder - og det er ennå ikke kommet en eneste rapport om at ufonauter har skadd noe menneske.

- Men hvorfor oppsøker de oss ikke?

- Jeg vil nødig komme inn på kosmisk filosofi, men personlig tror jeg at hver planet skal få anledning til å utvikle seg selv, som beboerne selv vil. Men hvis det så går for galt, for eksempel hvis vi står i fare for å sprengte hele sulamitten i været med atomborber, noe som også kan medføre fare for balansen i solsystemet, så mener jeg at ufonauterne vil gripe inn. Kanskje vil de ikke gi seg til kjenne for allverden, men de vil snakke med de store gutta, som Johnson og Kosygin, på kammeret, fortelle dem at nå - nå får det være slutt!

- Men likevel - hvorfor kommer de ikke og snakker litt mer med oss?

- Det er de ikke interessert i. De kjenner oss ut og inn. Det undrer meg ikke om for eksempel denne samtalen blir registret ett eller annet sted ute i rommet...

Søker en viss kontakt.

Der er mange rare beretninger som tyder på at de søker en viss kontakt med oss, at de hjelper. Et sønderskutt Lancasterfly med sju manns besetning hanglet seg under krigen over kanalen mot England. Kapteinen - og siden hele besetningen - så en liten metallisk kule som kom inn i kabinen. Den var om lag ti sentimeter i diameter, og kretset omkring i flyet. Stod en stund stille foran hver mann, rett foran hodet. Det var en bevisst søken etter hodet. Så forsvant den ut gjennom bakparten på flyet. Da besetningen kom hjem, var karene så dumme at de fortalte om det som hadde skjedd. De fikk tre ukers sykeperm...

I 1953-54 var det fengsel og bøter for USA-piloter som fortalte om ufo-kontakt.

Mye tyder på at det er forskjellige sivilisasjoner som har oss under observasjon. Ufo'ene er av ulike slag. Noen er tallerkenformede, andre klokkeformede, atter andre ser ut som egg. Men det er forbausende hvor likelydende rapportene innen de forskjellige kategoriene er, fra ulike kanter av kloden.

Menneskeliknende.

- Men hvordan ser så disse ufonautene ut?
- De er heldigvis menneskeliknende, de aller fleste rapporter tyder på det. Det er en fordel at de likner på oss - vi ville nok ha vanskeligheter om vi skulle kommunisere med edderkoppeliknende vesener. Det skulle ikke undre meg om det går ufonauter omkring midt iblant oss her på jorden.

At problemet tas opp seriøst på de forskjellige områder, kan en se av det faktum at amerikanske jurister allerede har utredet hvordan en juridisk skal se på en mann som har drept en ufonaut. Det er slått fast at dersom ufonauten ser ut som et menneske, så skal mannen behandles som en morder. Men er vesenet av en annen fasong enn oss, skal det i alle fall ha den beskyttelse som loven gir dyr på jorden.

- Har mennesker skadd ufonauter?

- Det har forekommet tilfeller der mennesker i panikk har skutt mot rom-menn. Det ser ut som om kulene preller av på Dem. I USA kom for en tid siden noen ufonauter gående mot et hus. Menneskene ble skrekkslagne, og åpnet ild mot dem. Ufonautene satte

seg ikke til motverge, men flyktet mot romskipene sine og forsvant.

Hvis De møter en rom-mann -

Det er vårt håp at vi skal kunne gjøre folk mer ufo-minded, at de skal komme så langt at de mener det er sannsynlig at der eksisterer tenkende vesener på andre planeter, og at disse kan oppsøke oss. Vi vil opparbeide en innstilling av vennlig nysgjerrighet, slik at vi - om vi skulle møte rom-menn - ikke møter dem med panikk eller redsel, men med vennlighet. Vi kan bringes et kjempesteg framover dersom de vil kommunisere med oss, men jeg tror at vi først må skape fred, og få slutt på hungersnød og elendighet og urettferdighet på vår egen klode, før de vil søke direkte kontakt.

- Men språket?

- Det er mange rapporter som forteller at rom-mennene har talt samme tungemål som dem de har møtt. Det er klart at for vesener med så høy utvikling, byr ikke språket på noen vanskelighet.

- Hvordan kan tanken om slike vesener forenes med vår religion?

- Jeg har snakket med mange prester om nettopp det. Det viser seg at noen av dem lett kan akseptere levende, tenkende vesener på andre kloder, og mener at det ikke strir mot Bibelen. De mener det ville være rart om Gud skapte et uendelig univers uten yttergrenser, et univers som ekspanderer utover, et univers der det bare i vårt solsystem fins flere milliarder planeter som har samme forhold som jorden, og at han så har skapt liv bare på en bitte liten filleklode i nærheten av en som kan eksplodere når som helst.

Et håp.

For meg gir det et visst håp for vår verden å vite at der eksisterer høyerestående vesener som kan gripe inn dersom vi selv ikke klarer å styre vår merkelige, destruktive krefter.

- Bare et lite spørsmål til slutt, Thormod Hagen: Har De sett flygende tallerkener?

- Nei. Men jeg håper å få se en en gang!
helge.

Ufo-foreningen i Trondheim er interessert i rapporter fra folk som har sett uforklarlige lys på himmelen, eller andre fenomener som kan tyde på at en ufo har vært på ferde. Dersom noen på Nordvestlandet har slike rapporter, send dem til Nestsisteside - og vi skal sørge for å bringe dem i de rette hender!

Sunnmørsposten 11. januar 1967.

Romskip over Porsgrunns-området?

Instrumentmaker på hydro står i stadig kontakt med rapportsentral.

Hvis De ser et merkelig himmelfenomen, så meld av til SUFOI rapportsentral som har sitt hovedkvarter i Ingstrup Allé 35, Kastrup, i Danmark. Denne sentralen hvis sjef er Erling Jensen, samler inn alle beretninger om „flyvende tallerkener“ i hele Norden, bearbeider og analyserer stoffet. Det offisielle navnet på „flyvende tallerkener“ er UFO, Unidentified Flying Objects, sier instrumentmaker Hans Vaage, Bredablikk, som er den stedlige kontaktmann for rapportsentralen i Kastrup.

- Vi som steller med dette blir av mange betraktet som noen rare mennesker, sier Hans Vaaga til vårt blad. Det faktiske forhold er at vi har som hobby å sjekke opp alle himmelfenomener som kommer inn under den populære betegnelsen „flyvende tallerkener“. Jeg har i mange år interessert meg for disse fenomener, og i årenes løp har jeg anskaffet meg en ganske stor samling av bøker og skrifter om UFO.

- Har De selv sett „flyvende tallerkener“?

- Jeg var bare guttungen da jeg opplevde et fenomen som vakte min interesse for himmellegemer som ikke umiddelbart kan forklares. Jeg så to sylinderformede gjenstander som dalte ned og forenet seg. Senere har jeg også sett slike merkelige fenomener som jeg forbinder med såkalte flyvende tallerkener. Slike objekter har ikke bare tallerkenform. Det er registrert mange ulike former, men vi kan si det slik at den flyvende tallerken er blitt prototypen på UFO, de ikke identifiserte flyvende objekter. Den polske eksperten på området, Adamski, som har satt fram de mest markante teorier om de flyvende tallerkener og som har forarget mange ved å påstå at han har vært i kontakt med en UFO, har laget en skisse av gjenstanden som var formet som en tallerken. Adamski har skrevet bøker om UFO, og de er overmåte interessante.

- De tror altså på de flyvende tallerkener?

- Det er ikke en tro-sak. Vi som er engasjert av UFO blir av enkelte betraktet som en slags religiøs sekt. Det har endog versert rykter om at vi samler oss på Borgeåsen og venter på at en flyvende tallerken skal dale ned på fjellpla-

tået. Visstnok kommer vi ofte sammen, drevet av en felles interesse, men vi er ikke engasjert av en slags kultus omkring de flyvende tallerkener. Vi avviser ikke bare muligheten av de eksisterer ...

- Er ikke disse himmellegemene av relativt ny dato?

- Nei. De har forekommet nær sagt til alle tider. De omtales i eldgamle egyptiske skrifter, og profeten Ezekiel gir en beskrivelse av en flyvende tallerken i Bibelen. Men det sier seg selv at etterhvert som vi jordboere er blitt mer kosmisk bevisste og tenker på å erobre verdensrommet, er mange blitt opptatt av de mystiske himmelfenomener og setter dem i forbindelse med fremmede kloder. Det foreligger hundrevis av fotografier av UFO, la oss holde oss til denne mer konkrete betegnelsen. De gjenstander som er blitt fotografert er det galt å bruke begrepet flyvende tallerkener. Dette kan ikke gjentas ofte nok.

- To kjente Porsgrunnsfolk så forleden en lysende tallerkenformet gjenstand over Porsgrunnsområdet. Var det UFO, en ballong eller et fly?

- Beskrivelsen svarer til den som er blitt gitt av mange andre opp gjennom årene. Et fly eller en satellitt kan ikke stoppe opp, stå stille et minutt og så fortsette i en annen retning. Jeg er ikke i tvil om at det var en UFO.

- Altså et romfartøy fra en fremmed klode?

- Det har jeg ikke sagt. Vitenskapsmennene vil ikke si noe definitivt om slike gjenstander. Mange alminnelige folk lar fantasien løpe løpsk. Vi som er kontaktmenn for sentralen i Kastrup, som igjen samarbeider med folk ute i verden, også vitenskapsmenn, mener at det eksisterer romfartøyer som ikke er laget av mennesker, men vi tror ikke blindt på at hvert himmelfenomen er en UFO.

Hans Vaaga steller med instrumenter på Eidanger Salpeterfabriker og har eksamen fra teknisk fagskole. Han er i stand til å lese tidsskrifter på området med en viss kompetanse. Vår medarbeider med sine artiumskunnskaper kom ynkelig til kort under intervjuet med sin viten om elektromagnetisme og magnetiske kraftfelder. Vi forlater Hans Vaaga med den aller største respekt for SUFOI, Skandinavisk UFO Informasjon, som altså også omfatter

Porsgruusområdet. Det er ikke svindel, hysteri eller sekterisme som får disse kontaktfolkene til å ofre en vesentlig del av sin fritid og en god slump penger på UFO-rapporter. De har fått seg en hobby som er noe vesentlig mer enn en hobby fordi den appellerer til både nøktern vurderingsevne, til hjernearbeid og til den menneskelige fantasi og opdagelsestrang. Og la oss slutte med et ord av Bertrand Russel: Det gale ved denne verden er at de dumme er så bombesikre på allting – og de kloke så fylt med tvil.

Snod.

Porsgrunns Dagblad
21. januar 1967.

Intelligens er et godt aktiv. Men evnen til at klare sig i livet afhænger lige så meget af evnen til at omgås andre mennesker, til at kende sin begrænsning og til at tage livets besværligheder med godt humør.

Jacob Øster, norsk læge, dr. med.

☆

Ingen er fuldstændig værdiløs. Man kan altid tjene som afskrækkende eksempel.

☆

Mange menneskers talent forekommer ringere, end det er, fordi de altid stiller sig for store opgaver.

Nietzsche.

☆

På livets skillevej står der ingen vejviser.

Charles Chaplin.

☆

Hvis nogen fornærmer Dem, skal De løfte Deres sind så højt, at fornærmelsen ikke når Dem.

Descartes.

Mystiske UFO-engle i Sovjet

**Russisk videnskabsmand om uidentificerede
fænomener.**

MOSKVA, MANDAG, AP.

Flyvende tallerkener beskæftiger nu også sovjetiske videnskabsmænd og en sovjetisk forsker understreger i det sidste nummer af det sovjetiske ungdomsblad „Cmena“, at man ikke kan udelukke muligheden af, at det drejer sig om rumfartøjer fra andre kloder.

Videnskabsmanden F. Zigel hævder i artiklen, at sovjetiske radarstationer i de sidste 20 år har haft uidentificerede flyvende objekter – såkaldte UFO'er – på skærmen, men at de ligesom deres kolleger i Vesten ikke er i stand til at give nogen forklaring på fænomenet flyvende tallerkener.

Videnskabsmændene på det centrale aerologiske observatorium har ofte haft uidentificerede flyvende objekter på skærmen. Russiske radarfolk kalder dem „engle“.

Zigel understreger, at man har foretaget lignende observationer i USA, Australien, Indien og Japan og en række vesteuropæiske lande, og at UFO-fænomenet må betragtes som globalt.

Han afviser, at det kan være fugle eller insekter, der kan fremkalde sådanne reaktioner på radarskærmene.

Zigel siger, at der ikke kan herske tvivl om, at de uidentificerede flyvende objekter eksisterer, men deres natur kendes endnu ikke.

Zigel afviser ikke, at nogle iagttagelser kan skyldes atmosfæriske fænomener af samme karakter som for eksempel regnbuer. UFO'erne er imidlertid mere komplicerede end sådanne fænomener, skriver han. Med hensyn til, at det skulle være nye våben, der afprøves af en af verdens militære supermagter, afviser forfatteren dette.

Berlingske Tidende,
18. april 1967.

BREVKASSEN

Løst og fast om UFO-sagen

Vore læsere er velkomne til at skrive til os, hvadenten de har synspunkter at fremføre — eller ønsker at stille spørgsmål i forbindelse med UFO-sagen. Skønner vi, at det forelagte kan have interesse for en videre kreds, bringer vi det her i BREVKASSEN. Ellers svarer vi direkte pr. brev. Hvis en indsender ønsker sit navn tilbageholdt, skal det blot meddeles os; — et pseudonym kan eventuelt foreslås. Anonyme breve besvares ikke. — Da redaktionen af UFO-nyt slutter ca. 30 dage, før bladet udkommer, bedes man ikke være utålmodig, hvis fremsendte indlæg eller spørgsmål ikke er med i førstkommande nummer. Hvis et spørgsmål bliver besvaret af et andet medlem af redaktionen, end det oprindelig er sendt til, er det et udtryk for vort ønske om at fremskaffe de bedst mulige svar til læserne. — UFO-sagen har mange sider, og vi kan jo ikke alle være lige godt inde i alting. REDAKTIONEN.

Artikel nr. 3.

Om universalløsninger - og flyvende tallerkener

Sandsynligvis er jeg efter de to første artikler i denne serie allerede blevet beskrevet som materialist, lyseslukker, skeptiker, reaktionær og kværlulant. I visse kredse kan man næsten ikke have reageret anderledes, omend jeg håber, at UFO-Nyts læsere — selv de gemytter, der kan sluge Universal Link-historien råt — er så civiliserede, at de ikke benytter sig af den slags omtale af en modstander. Men skulle de alligevel gøre det, tager jeg det i og for sig som en kompliment, for det kan være et tegn på, at jeg har opnået, hvad jeg vil med disse artikler — nemlig at sætte folk igang med at tænke selv.

Lad mig altså endnu engang fastslå, at jeg ikke fuldstændig afviser, at der kan være sket mærkelige hændelser omkring mr. Grave. Der sker dagligt mærkelige hændelser, ikke bare i England, men over hele verden. Man skal blot være forsigtig med at påstå, at de har noget med flyvende tallerkener at gøre. UFO-Nyts redaktion har ikke udvist denne forsigtighed, men har tvært imod gjort denne historie, der kun har en meget, meget tynd forbindelse med UFO-problemet, til noget centralt i UFO-Nyt i det sidste år.

De mennesker, der ønsker at tro på UL,

skal selvfølgelig have lov til det, men hele denne sag hører hjemme andre steder end i UFO-Nyts spalter. Det er mad for mons for alle, der har en voldsom hang til det mystiske, og jeg vil ikke forbyde disse mennesker at få deres behov på dette felt dækket. Men det burde ske gennem et psykisk tidsskrift, ikke gennem et blad, der skulle være talerør for en nogenlunde sober og nøgtern UFO-organisation.

At det er interessant læsestof, skal jeg også være den sidste til at benægte. Men det har som sagt ikke noget med UFO-Nyts emne at gøre.

Til redaktionens trøst skal det siges, at også udenlandske blade — bl.a. Ray Palmers tidsskrifter — er røget i samme grøft på et langt tidligere tidspunkt. Jeg læser stadig gerne Palmers publikationer, men med den erkendelse, at man højst kan tro på 5 pct. af deres indhold. UFO-Nyt fortjener ikke at man efterhånden bliver tvunget til at tage samme stilling til dette blad.

I sidste nummer af 1966 oplyses det, at UFO-Nyts abonnementsstal er tredoblet. Det er udmærket, hvis man kun ser på, hvor mange abonnenter bladet har, men det kan være et faretegn. Ethvert blad — også UFO-Nyt — redi-

geres af en gruppe mennesker, som netop på grund af deres medlemsskab af redaktionen sidder i et dilemma: Skal de lave et blad, som læserne ønsker det, eller skal de lave et blad, der vil noget. Normalt bliver resultatet et kompromis. Men de blade, der ikke slækker altfor meget på principperne, er ofte forbavsende levedygtige og har større opiniionsdannende virkning end de, der blæser på principperne og blot jager efter at tilfredsstille en stor læser-skare på alle områder. Disse blade tvinges nemlig let til at antage den laveste fælles-nævner for alle deres læsere som målestok.

Derfor harmer det mig, at bladet nu går på akkord i så voldsom grad. Et stigende abonnem-entstal er ikke noget at prale af, hvis folk blot holder bladet, fordi det distribuerer åndeligt opium. Og andet er hele UL-historien ikke.

Det er nemlig ikke åndeligt opium, vi har brug for. Tanken om en frelser, en verdens-omvælter, der vil løse alle vore problemer og let og elegant forvandle denne jord til den bedste af alle tænkelige verdener, er tillok-kende, men det er en svaghed at tro på den. Læg mærke til, at hverken Jesus, Buddha, Sokrates eller andre ægte „menneskesønner“ lovede noget sådant. Jesus viste os f.eks. en vej, vi kunne gå ad, og lovede, at hvis vi selv ville denne vej, så ville Skaberen hjælpe os. Han sagde ikke, at vi dermed var frelst fra alle problemer. I hvert fald ikke, så længe vi gik på denne Jord.

Der har gennem tiden været mange, der lovede, at de nok skulle løse alle problemer for os mennesker, og der har altid været nogle, der troede på dem. I nogle tilfælde har det vist sig at være det bare gas – som med Jeho-vas vidner og deres profetier om dommedag og Kristi genkomst i strømme af blod. I andre tilfælde var der realiteter i talen, men når de pågældende gik igang med at løse problemerne, skabte de flere end de løste – som f.eks. Hitler. Men ingen vil vel benægte, at millioner også troede på ham.

The Universal Link kommer ind under den første kategori. Også den vil i tidens fylde ind-hylde sig i gas – lattergas – og blive glemt. Nogle tilsyneladende mirakler beviser nemlig ikke, at der er en verdensomvæltning fore-stående. Mirakler – også ægte mirakler – er fremkaldt af mange mennesker gennem tider-ne, og de har altid fortolket dem, som de selv ønskede det.

Derfor er det måske klogt at være mere skeptisk overfor miraklernes fortolker end for miraklerne selv.

I det foreliggende eksempel er det bemær-kelsesværdigt, at mr. Graves SANDHED er så flintrende uoriginal, så man må græmme sig over det. Den sandhed, der har skabt alt, – og det påstår mr. Graves „kontakt“ jo at have – må være intelligent nok til at sige noget både

intelligent og originalt om sin vilje. I stedet fremkommer den i mr. Graves version med en mængde tågesnak plus enkelte konkrete oplysninger – bl.a. den famøse profeti om jule-morgen 1967. Sådan en dommedagsprofeti er lige noget for alle professionelle mystikere og åndemagere. Det slår nemlig aldrig fejl, at en sådan profeti samler tilhængere, hvad det så kan ligge i. Psykologisk kan det måske for-klares som udslag af ubevidste dødsønsker. Men man skulle jo alligevel tro, at folk blev skeptiske efterhånden. Jvf. at jorden trods alt ikke gik under i 1962 på trods af alle profe-tierne. Ej heller er den gået under nogen af de andre gange, det er profeteret. Det kan ind-vendes, at mr. Graves sandhed ikke taler om Jordens undergang, selvom den taler om en atomkærneudviklingsproces (hvad det så er for noget – begrebet er tilsyneladende hverken fu-sion eller fission). Men hele historien smager dog ligesom tidligere dommedagsprofetier.

Måske spørger De, kære læser, hvad man kan tro på, hvis ikke man kan tro på en sådan historie? Jeg skal kort forsøge at svare Dem og samtidig give en antydning af, hvilken ud-vikling de flyvende tallerkeners piloter efter min formening ønsker fremmet.

De skal først og fremmest tro Dem selv. Se på Deres situation som menneske. Her står De, skabt af Gud (det tror jeg nemlig, men jeg bliver ikke fornærmet, hvis De foretrækker at tro, at De er skabt af tilfældigheder), og eksisterende i menneskets evige situation. Val-get mellem godt og ondt. Hvadenten De tager beretningen om syndefaldet bogstaveligt eller ikke, rummer denne beretning dog den dybe sandhed, at mennesket som det eneste væsen på Jorden er i stand til at bedømme konsekven-serne af sine handlinger og vælge mellem flere mulige handlinger – alt efter om de fører gode eller onde konsekvenser med sig.

Det er Deres og min og alle andre menne-skers situation. Og derfor er det en fornær-melse mod den Skaber, jeg tror på, og mod Deres egen intelligens, hvis De vælger den letteste udvej uden at spørge, om den er rigtig eller god.

Ud fra denne forudsætning må De så se på, om De vil tro på UL's eksistens og påstande. Og det er noget, De må overveje grundigt, for har De først valgt at tro på den, vil det kræve blind tro uden spillerum for Deres per-sonlige fornuft og evne til at vælge.

Betragt UL's ytringer, som de er gengivet i UFO-Nyt og se, hvor meget der er fraser, og hvor meget der er postulat, som ikke er underbygget. Og tænk så selv! Jeg vil ikke over-bevise Dem om, at jeg har ret i mine anskuel-ser, men jeg vil forhindre, at De lukker øjnene og sluger enhver kamel, der proppes i halsen på Dem. Tænk selv!

Det er måske ikke nogen original opfordring. Adamski og andres kontaktoberetninger indeholder også opfordringer til Jordens mennesker om at tænke selv – og den opfordring bør man tage til sig, hvadenten man vil tro på de pågældende beretninger eller ikke.

På samme måde må den enkelte betragte hele fænomenet de flyvende tallerkener. En primær kendsgerning kan vel efterhånden siges at stå fast: At de eksisterer. Det må vel efterhånden også stå fast, at de viser så store tegn på at være styret af intelligensvæsener, at det ikke kan bortforklares som tilfældigheder.

Hvad betyder det så – åndeligt – for den enkelte?

For det første, at vi ikke er alene i universet. Et eller andet sted har vi brødre, som vi må i kontakt med. Det bliver pinende nødvendigt, efterhånden som kulturen over hele Jorden ensrettes i den vestlige materialismes absolut ikke fuldenkte og perfekt guddommelige mønster. Hvis vi ikke skal stagnere som race, må vi have kontakt med disse vore medskabninger. Ellers er der stor risiko for, at civilisationen bliver dekadent som den romerske og går sit forfald i møde.

Vi har lov at formode, at disse fjerne brødre eller fætre – disse ekstraterrestriale intelligenser – har nået at kontakte os, før vi er tilstrækkeligt vidt fremskredne til at kontakte dem.

– Hvorfor lander de så ikke? spørger den nybagte ufolog – og måske også andre. Hvis vi går ud fra, at disse væsener kan leve og bevæge sig under normale jordiske forhold (hvilket ville være udelukket, hvis de kom fra en planet med mange gange så høj tyngdekraft og tryk som Jorden), så har vi grund til at antage, at de studerer os, men ikke ønsker nærmere kontakt med os, fordi de i øjeblikket ikke ville have gavn af det – eller fordi vi ikke ville have gavn af det. Krigeriske hensigter kan vi formentlig udelukke, fordi de i så fald forlængst kunne have rendt os overende. Og lettere i 1700-tallet eller i 1945 end i dag.

Denne mangel på krigeriskhed har vi også forsøgsvis lov at fortolke som et tegn på en højere åndelig udvikling i det hele taget. Den overlegne tekniske kunnen, der har skabt UFO'erne tyder po i samme retning.

Derfra er springet til at antage, at de måske ikke søger kontakt med os, fordi vi er for barbariske, d.v.s. for krigeriske, sladrelystne, intolerante, snæversynede og ondskabsfulde, ikke ret stort.

Jeg har tidligere i UFO-Nyt påpeget, at der også kan være andre grunde. De tekniske, videnskabelige og åndelige følger af en pludselig intim kontakt med en højereudviklet race kunne meget let komme til at betyde såvel et økonomisk krak af helt andre dimensioner end

den store krise i 30'erne som et psykologisk knæk, som Jordens menneskerace i værste fald aldrig ville overvinde. (Jeg skal ikke gå i detaljer, men henvise til artiklerne „Hvorfor ikke masselandinger?“, UFO-Nyt, feb. 1961, „UFO'er, ansvar og ikke-indblanding“, UFO-Nyt, nov. 1961, samt „Rumfolkene – overmennesker eller folk som vi?“, UFO-Nyt, december 1962).

Tanken om, at en kontakt kunne være farlig for os, er ikke grebet ud af luften. Tag en verdenshistorie og læs om, hvad der er sket, når en stærkere kultur har mødt en svagere.

Men hvis de foregående følgeslutninger er rigtige – og det er der på basis af de ganske vist utilstrækkelige fakta grund til at tro – hvad bliver så resultatet for ufologen her og nu? Skal man være lykkelig for at få lov at se et glimt af de mystiske maskiner på himmelen nu og da, og så iøvrigt se hen til, at ens efterkommere om 100, 1000 eller 10.000 år kommer så vidt, at de får kontakt med vore naboer i rummet? Skal man sætte sig med hænderne i skødet og vente – eller skal man sige „Det rager ikke mig, for hvis ikke de rumfyre vil gi' mig en tallerkentur inden for en rimelig fremtid, kan de rende mig et vist sted!“

De udveje kan man selvfølgelig vælge. Men samtidig afskriver man enhver form for konstruktiv handling.

Men hvis man antager teorien om, at rumfolkene er højere udviklet end vi, er der egentlig kun en udvej, der kan give resultater – og det er at sige: „Jeg er her og nu. Hvad kan jeg i min situation gøre for at føre udviklingen ind i den rigtige bane?“

Kik engang på Jordkloden anno 1967. Fra dagliglivets miniverden til den globale politik er jordmenneskenes tilværelse præget af skridbarhed, stædighed, intolerance og manglende vilje til at ville hjælpe dem, der har det ringere end en selv. Det sidste ses ikke mindst i forholdet mellem U-landenes magre millioner og de rige landes vel- og selvtilfredse befolkninger, der er ved at kvæle sig selv i for megen mad og drikke og for lidt motion og derfor må udholde alle de dermed følgende „civilisations-sygdomme“.

Men skal man ændre noget ved det, må man begynde med sig selv. For at sige det hårdt kan man starte med at behandle kone og børn som en slags mennesker med evne til at tænke selv – og holde op med automatisk at klassificere alle, der mener noget andet end en selv, som idioter. Og så kan man samtidig sende et klækkeligt beløb til U-landshjælpen, selvom det måske betyder, at man ikke får en bil, der er større end nabosens, før næste år.

Det er i hvert fald en god begyndelse. Resten finder den enkelte selv ud af ved lidt kritisk selvransagelse og selvstændig tænkning.

Men den vej vil nok kun blive betrådt af dem, der ser de store perspektiver i fænomenet

UFO'er. De, for hvem spørgsmålet kun er en fantasifuld måde at slå tiden ihjel, vil næppe føle sig tiltrukket af denne vej, som nok vil være lidt for anstrengende.

Og de, der har forvildet sig ind i UFO-problematikken i en forhåbningsfuld søgen efter en patentløsning, en absolut sandhed eller måske en god fe, der med sin tryllestav skal røre ved dem og løse alle deres problemer, vil også afvise den ovenfor nævnte fremgangsmåde, fordi den ikke er nogen universalløsning, og fordi den ville stille dem ansigt til ansigt med problemer, der er langt større og vigtigere end deres egne små irritationsmomenter.

Den er kort sagt ikke let nok.

Men lad mig tilføje, at den mand, der i sin tid kaldte sig „menneskesønnen“ og alligevel sagde „jeg er sandheden og livet“, heller ikke anviste nogen patentløsning. I stedet var han fræk nok til at stille krav: Du skal elske din næste som dig selv!

Han blev selvfølgelig også korsfæstet. Nu havde israelitterne i århundreder ventet en messias, der skulle løse alle deres problemer og tage alle deres byrder fra dem – og da han så endelig kom, tillod han sig i stedet at stille den slags utålelige krav. Ikke underligt, at folk reagerede voldsomt.

Men tænk nu, hvis rumfolkene virkelig efterlever dette krav – idet vi stadigvæk forudsætter, at de er længere fremme i udviklingen end vi. Ville de have ret megen fornøjelse af at lande på Jorden anno 1967?

Mon det alligevel ikke er vigtigt at forandre forholdene her på Jorden – og forandre menneskesindene – før vi kan gøre os håb om at blive godtaget i et bedre selskab?

Og det gør man ikke ved at lade sig besnære af Universal Link-fænomenerne. „SANDHEDEN“ kalder mr. Graves „kontakt“ sig. Må jeg have lov til slut at foreslå et eksperiment: Prøv at læse, hvad han, der kaldte sig „sandheden og livet“, i sin tid sagde i sin bjergprædiken. Og prøv så at sammenligne det med „SANDHEDEN“s udtalelser, som de har været citeret i et tidligere nummer af UFO-Nyt. Så vil „universallet“ være afsløret i al sin ynkelige tomme banalitet.

Og ta' så og forvis det arme „led“ fra UFO-Nyts spalter. Det hører jo kun hjemme i et tidsskrift for en eksklusiv kreds af åndelige opiumsrygere.

Per Borgaard.

KOMMENTAR:

Hermed er vi så nået til Per Borgaards tredje og sidste artikel. P.B.'s hovedmotiv til at skrive artiklerne har været UFO-Nyts omtale af Universal Link, men ud over dette hovedemne har artiklerne jo også berørt andre problemer, som det kan være sundt med mellemrum at tage op til debat.

Vi kan være mere eller mindre enige om sandheden i og omkring UL. På nuværende tidspunkt får det stå hen i det uvide, hvem der er nærmest sandheden. Vi kan tage stilling for eller imod, eller vi kan vælge den udvej at se tiden an, blot forstår jeg ikke, at P.B. midt i sin egen meditation og selvransagelse udviser så krigerisk en holdning overfor redaktionen. Hvorfor skulle netop vi være så perfekte, at der ikke levnes os muligheder for at ramme mere eller mindre ved siden af plet indenfor et så kompliceret fænomen som „De fl. tall.“

Jeg er da ked af, at P.B. ikke kan lide vore bemærkninger om abonnementstallet. Disse oplysninger har absolut intet kommercielt sigte, men er blot et udtryk for den stigende interesse, der har været for UFO-problemet. Det er rigtigt, at redaktionen sidder i et dilemma (jvf. leder i UFO-Nyt, nr. 2), men det må jo netop både glæde og tilfredsstille P.B., at vi i UFO-Nyts redaktion forsøger at overholde visse principper, selvom disse ikke skulle tilfredsstille alle læsere. I dette tilfælde har vi jo da opndet, at P.B. både har læst, tænkt og reageret og dermed bidraget til debatten, og mere kan man vel som redaktør ikke forlange.

Jeg skal ikke yderligere uddybe min mening om UL, dens sandheder og berettigelse i UFO-Nyt. Vi har peget på dette fænomen, og de, der vil studere denne sag nærmere, vil fremover kunne gøre dette direkte og udenom UFO-Nyt. Som det fremgik af sidste nummer, køres denne sag nu helt selvstændigt, og enhver forespørgsel rettes til Børge Jensen, Elmevej 2, Borup Sj. Blot vil jeg dog sige, at helt personlig er jeg da villig til at erkende, at i den slags sager vil der meget ofte blive tale om at tro eller ikke. Jeg vil lige så lidt kunne bevise en del af de fremførte postulat, som P.B. vil være i stand til at modbevise dem. Jeg har blot ikke P.B.'s fantastiske evner til klart at overskue problemet og skille de tomme banaliteter fra kernen af sandheder.

Med hensyn til P.B.'s øvrige bemærkninger, vil jeg gerne indrømme, at vi ligger mere på linie.

Ekstraterrestriale intelligensvæseners tilstedeværelse på og i nærheden af Jorden, vil da helt klart stille alle ufologer overfor en række problemer, på hvilke der ikke umiddelbart findes nogen patentløsninger. Hvis vi ønsker at finde løsninger, må vi også gøre os den ulejlighed at søge. Vi finder brudstykker her og der, men puslespillet er stort og med uendelig mange brikker, som det kan være svært at få til at passe ind i et logisk helstøbt mønster. Måske har både P.B. og jeg en række brikker, som tilsyneladende ikke passer sammen, men som dog tilhører det samme billede.

Under vor søgen vil det både være nødvendigt at vurdere og vælge, blot må vi ikke lade

os forlede til at tro, at vi dermed automatisk er nået ind på det rette spor. Jeg kan derfor erklære mig helt enig med P.B. i, at man må holde op med automatisk at klassificere alle, der mener noget andet end en selv, som idioter.

Nu er det jo ikke nok at have gode forsætter, man må også godt prøve at praktisere dem. Jeg vil derfor gerne appellere til Per Borggaard om at lade tolerancen komme os til gode, også

selvom redaktionen fremover skulle finde på at bringe stof i UFO-Nyt, der evt. måtte falde udenfor hans interesseområde.

Til slut vil redaktionen gerne sige Per Borggaard tak for artiklerne og kritikken, som også, trods uenighed, kan give stof til eftertanke og dermed virke som inspiration i det videre arbejde.
F.P.

Kære redaktører!

UFO-sagen har efterhånden eksisteret som „sag“ i mange år. Og den har vist sig ikke at kunne overses uden videre. Men mange forskere, som ved første øjekast skulle være de første til at prøve at gribe problemerne an, afviser sagen, idet de henfører til, at der ikke findes noget sikkert bevis, og stiller sig iøvrigt ret uforstående overfor den måde, ufologer ser på sagen.

Men hertil vil jeg mene, at der ikke er principiel forskel på at forske i atomet, som intet øje nogensinde har set, og på at forske UFO'er, som dog nogle af os har set. For et almindeligt menneske er det, fysikerne fortæller om de små ting ret mærkværdigt. En elektron f.eks. er snart et felt, snart en partikel. Vi kan danne os allehånde billeder af disse ting. Opstille matematiske ligninger eller tegne med en blyant for at illustrere det, der i sig selv ikke er til at illustrere. Hvis vi ikke havde lært at agte fysikerne, ville vi måske tro, at de var løgnere. Mens de betragter det som en selvfølge fordi de har lært at anskue problemerne på den måde. Fysikkens og matematikkens umådelige autoritet lader sig ikke nedbryde uden videre og man bygger videre på historien forud og er ikke bange for at den skal smuldre. For man tror, at det er sandt, hvad vi ved om f.eks. atomerne og også at det må være frugtbart at gå videre i samme baner. At resultaterne ikke helt står mål med energien og umådelige pengesummer, viser sig bl.a. i det faktum, at der siden tyverne og trediverne ikke er sket alvorligere erkendelsesmæssige fremskridt. Derimod har teknikken gjort fremskridt, men det er en anden ting.

Måske vedrører det, jeg vil sige, først videnskabens mænd. Men jeg nærer tvivl om det er muligt at påkalde sig deres lydhørhed. Fordi de allerede har valgt deres arbejde og er bundet af det.

Man kan forske på flere måder. For at løse et teoretisk problem, for at overvinde tekniske vanskeligheder eller for at prøve at finde ind til naturen. Det er måske hovedlinierne af i dag.

For de to første grupper vedkommende kræves der af forskeren en skarp hjerne, der kan arbejde med logisk opfindsomhed og konsekvens. For den sidste gruppe er andre ting

primære. Ligesom Kierkegaard sagde, at „subjektiviteten er sandheden“, således kan den, der søger sandheder i naturen ikke komme nogen vegne med mindre han har fantasi og følelse. Han skal ha' fantasi for at kunne tænke frit og uden hæmninger om naturens muligheder samt følelse for, at der er ide og sammenhæng, som han kan udtrykke til andre mennesker.

Og på det grundlag kan ingen forsker angribe UFO-sagens tilhængere. Men lad mig glemme de indskrænkede forskere og glæde mig over de, som ikke er det. Det er jo heldigvis også de sidste, som får betydning.

Der kunne for mig at se være to veje, ad hvilken UFO-sagen kunne gå i det lange løb. Enten kunne den indskrænke sig til kun at behandle UFO'erne som genstande af mere eller mindre himmelsk art, som derfor var værd at holde øje med. I lighed med tidligere tiders interesse for tegn i Sol og Måne, der skulle indvarsle store begivenheder. Uden at interessere sig for mere end tid og sted og andre observationsfakta. Eller, kunne sagen forgrene sig. Blive til inspiration for andre felter også. Og andre områder af livet blive til inspiration for ufologerne.

Jeg har set, at UFO-Nyt har åbnet en videre vej. Og det har UFO-litteraturen som helhed også.

Jeg kan nævne artiklerne vedrørende UL, som nok kan forekomme dunkle og mystiske, men som alligevel er udtryk for bladets åbenhed og evne til at finde det interessante. Jeg siger interessante, for jeg tror ikke, at der vil opstå flere salige mennesker blandt læserne på grund af UL.

De vise vil altid være vise, de uvidende vil også vedblive med at være uvidende. Men der findes en del i midten, som ikke har realiseret sig selv og som stadig har alle sanser åbne for at finde vejen.

Og man kan måske sige, at UFO-Nyt er et skridt hen imod frihed for UFO-interessen som sådan. En frihed, som rækker lidt længere end til sagen alene, og som bundet i interesse for sandheden med lidt større end sædvanligt. Og hvem kan vel afvise interesse for sandheden.

Med venlig hilsen J. Persson,
Angissoq, Nanortalik, Grønland.

DIVERSE

UFO CAMPING 67

Er De UFO-interesseret, og kunne De tænke Dem at mødes med andre interesserede, så lad os stævne sammen i en fælles campinglejr

16.-23. juli, begge dage incl.

Vi har fundet en plads, som egner sig fortrinligt til formålet, det er campinglejren ved **Ronæs Gl. Præstegård.**

Lejren er skønt beliggende ud til Gamborg Fjord ved Udby, ca. 10 km syd for Middelfart ad landevejen mod Assens, i Udby drejer man af mod Ronæs, og resten går lige af sig selv.

Vi har besøgt pladsen og talt med dennes indehaver, hr. Petersen, og fået oplyst, at der findes cafeteria – med fjernsyn, (for dem, som ikke gider kigge efter fl. tall.) – at der er gasapparater, (for dem, som vi llave lidt mad, men ikke har udstyret) – at der kan lejes robåde, – at der i det hele taget forefindes det, som er nødvendigt på en god campingplads. Man kan også tage sin campingvogn med.

I umiddelbar nærhed til pladsen findes et internationalt kendt museum, »Ronæs Gl. Præstegaard«, der indehaves af forfatterinde og malerinde fru Birgitte Valvanne. Her er indisk, kinesisk og tibetansk kunst samt hundreder af skønne malerier.

Af andre seværdigheder i nærheden kan nævnes »Svinø«, Fyns største fuglereservat.

Fru Valvanne, som selv er interesseret i vor sag, har velvilligst lovet at vise lysbilleder og holde foredrag om sine rejser og samtaler med indere, kinesere og tibetanere, som jo er folkeslag, der har indgående kendskab til reinkarnation, telepati og clairvoance samt en livsfilosofi, vi kunne lære en del af.

Skulle der være ældre UFO-interesserede, som kunne tænke sig at være med, men som mener, de er blevet for meget op i årene til at ligge i telt, skal de ikke holde sig tilbage. Fru Valvanne har klaret dette problem for os, ved at stille 10 værelser, med hver to senge, til vor disposition, mod et beløb af kr. 10 pr. nat pr. værelse.

Overnatning på campingpladsen koster 3 kr. for voksne og 1 kr. for børn. Man behøver ikke at tilmelde sig for hele ugen.

Vi håber nu, at man over hele landet vil følge vor opfordring og være med i dette arrangement, som vi mener kan være medvirkende til en øget interesse for det, vi ved, der sker omkring os, nemlig, at vi jævnligt besøges af interplanetariske fartøjer. I tilfælde af gode observationsbetingelser, har vi i denne camping-uge rgie muligheder for at opleve en "sight-ing".

Tilmelding til »UFO-camping 67« skal ske senest 1. juli til

Frank Lerbæk, Sanddalsparken 6, 2., th., Svendborg, tlf. (09) 21 58 44.

Evt. forespørgsler skal også ske hertil.

F. L.

UFO-NYT

årg. 1959 - 1960 - 1961 og 1962

udsælges nu for 1 kr.
pr. stk. incl. porto og forsendelse. - Beløbet, der kommer ind, vil blive tilført SUFOI's støttekonto. Listen herunder angiver, hvor mange blade der er tilbage i de respektive måneder.

Bestillingen foretages ved at indsende beløbet på giro til

**John Petersen,
Sophus Falck Allé 13,
Dragør,
postkonto 266 95.**

Det bedes anført på bagsiden af girokuponen, hvilke numre man ønsker tilsendt, hvis numrene er udsolgt, bedes De anføre, om beløbet ønskes retur eller overført til SUFOI's støttekonto.

1959:

3 marts
1 april
30 maj
3 juni
17 juli
5 august
1 oktober
7 november
50 december

1961:

15 januar
130 februar
75 marts
60 april
7 maj
50 juni
50 juli
100 august
25 september
7 oktober
150 november
2 december

1960:

500 januar
175 februar
700 marts
500 april
3 maj
600 juni
500 juli
1 august
9 september
100 oktober
17 november
180 december

1962:

282 januar
200 februar
200 marts
100 april
100 maj
200 juni
100 juli
100 august
135 september
137 oktober
50 december

Kontaktadresser i Norge

pr. 1. jun. 1967.

BERGEN: Nils Sælensminde, Fyllingen.

— Wohler Nielsen, Postbox 118, Hop st.

BJERKREIM: Håkon Tjørn, Landsdal.

BODØ: Knut Rønning, Elias Blix vei 19.

DOKKA: Anders Frederiksen.

GAMMERSVIK: Sigmund Simmenes.

HARSTAD: Arild Vollan, Hans Egedesgt. 64.

HOKKSUND: M. Hallingstad.

KONGSBERG: Oddbjørn Ersvik, Drammensveien.

LOFOTEN: H. Normann Jensen, Box 28, Leknes i Lofoten.

OPPDAL: Sverre Teveldal.

OSLO: Nils Jacob Jacobsen, Disenveien 15, Oslo 5.

PORSGRUNN: Hans E. Vaaga, Breidablikk.

RINGERIKE: Tore Asal, Sandbråten, Åsa, Norderhov.

SALHUS: Sveinung Nilsen, Salhus pr. Bergen.

SKIEN: Per Landgraff Holm, Øvre Skotlandvei 6.

STAVANGER: Trond Lauvås, Stavanger Tekniske Skole, tlf. efter kl. 16,00 3 13 68.

SVOLVÆR: Terje Andreassen, adr. i månedene mars, april, august, september, oktober: Svolvær. Forøvrig: Stud. heim Althaus, 53 Bonn, Koblenzstrasse 129, Tyskland.

SØNDRE HØLAND: Kr. Ydersbond, Hemnes.

TRONDHEIM: Viktor Furnes, Knudssøns gate 6.

TROMSØ: Arnold Lockertsen, Glavær, Ringvejen, Tromsø.

TROMS FORØVRIG: Asbjørn Hegge, Boks 347, Sætermoen.

TØNSBERG: Arne Foss, Utsiktsveien 3, Teie pr. Tønsberg.

VIKESÅ: Arnfinn Austrumdal.

VÅGOS: Per Aresvik, Box 37, Vågos.

Et barn kender sine forældres fejl bedre end forældrene kender barnets fejl. Et barn ser ubarmhjertigt skarpt, hverken kærlighed eller sympati bløder blikket, når det er på opdagelsesrejse i den ny verden.

Hans Fallada.

Kontaktadresser i Danmark

pr. 1. jun. 1967.

København og omegn.

BREDE: Finn Madsen, Lystoftevej 20 B, Lyngby.

BRØNSHØJ: Henry Haugård, Bækkeskovvej 22.

DRAGØR: John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, tlf. (01) 53 10 35.

KASTRUP: Inger Larsen, Soldugvej 17.

NØRREBRO UFO-KREDS:

Willy Olsen, Jagtvej 121, N.

Kjeld Rasmussen, Valkyriegade 8, N.

TÅRNBY: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, Kastrup, tlf. (01) 51 11 41.

KBH. V: S. Olsen, Skt. Paulsgade 14, tlf. MI 9407.

Sjælland og Lolland-Falster.

BIRKERØD: Kirsten Benn, Stationsvej 3, tlf. (01) 81 33 92.

BORUP: Børge Jensen, Elmevej 2, tlf. (03 626) 101.

FLØNG pr. Hedehusene: Sv. Larsen, Bakkevej 1.

FREDERIKSVÆRK: A. Hauser, Birkevej 63.

FØLLENSLEV: H. Olrik, Græsmarken.

HØRSHOLM: X. P. Madsen, Bakkehave 8, tlf. (01) 86 16 77.

LOV: M. Larsen, »Vildbanehøj«, tlf. (03 740), Vesterborg 63.

NAKSKOV: Ole Henningsen, Østre Boulevard 9, 1.

NÆSTVED: Kristen Kristensen, Jørgen Jensensvej 57, tlf. (03) 72 12 53.

ROSKILDE: Finn Nielsen, Knud d. Stores Vej 47 D, 2. mf.

SLAGELSE: Leif Jørgensen, Skælskørvej 55.

SLAGELSE: Wagn O. Jensen, Kierulffsvej 40, st., th., tlf. (03) 52 28 23.

ST. HEDDINGE: Karl Hansen, »Kræmmergården«, tlf. (03 705) 551.

ST. MERLØSE: Sv. Jensen, Stenlillevej, tlf. (03 601) 182.

STUBBEKØBING: Fru Bende Øgendahl, Vester-gade 6.

VEDBÆK: Jørgen F. Jensen, Stationsvej 13.

Jylland.

ÅBYHØJ: E. Gundersen, H. C. Andersensvej 11, tlf. (061) 5 85 61.

FASTERHOLT ST.: Jens P. Hansen.

FREDERICIA: P. M. Frederiksen, Chr. Richards-vej 11 A, tlf. (059) 2 23 27.

GRENÅ: Richard Olsen, Lillegade 42, tlf. (063) 2 13 47.

GRENÅ: John Nielsen, Rimsø pr. Grenå, tlf. (063-20577) 255.

HØRSENS: Bent Sørensen, Haldrup, tlf. (066) 27 711.

KOLDING: G. Th. Jensen, Åbenråvej 43, tlf. (055) 2 32 93.

LEMVIG: Inger Bech Rasmussen, Guldbæksminde, Trelborg, Gudum pr. Lemvig, tlf. Fabjerg (078) 4 21 11.

NIBE: N. Nielsen, Hovvej 8 (Box 3).

NØRRESUNDBY: Willy B. Nielsen, Skansevej 52.

RANDERS: A. C. Therkildsen, Bøsbrovej 29 B, tlf. (064) 2 92 98.

SILKEBORG: Jørgen Andersen, Glentevej 37, tlf. 1322.

STENDERUP pr. Toftlund: Tage Lau.

STRUER: J. P. Christensen, Søndergade 56.

THISTED: O. B. Nielsen, Hundborgvej 81, tlf. 1604.

VIBORG: P. Reffskier, Vestergade 8, tlf. 221.

Fyn og øerne.

KORUP: E. Hviid Steengård, Rønnevej 2.

SVENDBORG: Frank Lerbæk, Sanddalsparken 6, 2. sal t.h., tlf. (09) 21 58 44.

SUFOI Foredragsafdeling

v/ G. Weichardt,
Oxford Alle 3 A,
Kbh. S.

Alle henvendelser vedrørende foredrag bedes fremover rettet til foredragsafdelingen. Foredragsholdere kan stadig melde sig for at medvirke i arbejdet.

Fin observation fra 1951

Tegning af observatøren.

Vi har modtaget en interessant gammel rapport fra herr Egon Hansen, København. Vidner til observationen var dennes søn samt en gårdejer fra Rødding. Observationen fandt sted i oktober 1951. Observatøren mener selv, at den fandt sted omkring kl. 1915, men dette kan ikke passe helt, idet solen går ned allerede kl. 1735 og tusmørket varer kun omkring 40-45 minutter, så måske 1815 passer bedre. Dette er imidlertid kun en detalje, og lad os høre herr Hansens beretning:

»Jeg boede dengang på Møn. Som følge af min jagtinteresse var jeg ved stranden hver aften hele efteråret.

En aften i oktober, i den tid man kalder tusmørke, var jeg som sædvanligt kørt til stranden for at skyde ænder på træk. Den aften var min søn, der dengang var tretten år, kørt med. Ca. 100 meter fra os, på den anden side af en lille bugt, der skød sig ind, stod en jagtkollega med front mod syd, medens vi stod med front mod nord. Vi havde indtaget vore pladser, hvor vi mente, at trækket ville komme netop denne aften.

Det var skyfrit og helt stille, og vi stod og ventede på, at det skulle begynde. Pludselig så vi en mørk genstand komme imod os fra nord-øst. Det var den mærkeligste flyvende genstand, jeg nogensinde havde set, men da der i de foregående år havde været skrevet en hel del om de flyvende tallerkener, var jeg ikke i tvivl om, at det var sådan een, vi havde for os. Da min kollega på den anden side af bugten stod med ryggen til, var jeg ikke sikker på, at han havde set den og råbte til ham: »Vend dig om og se! Hvad tror du, det er?« Et øjeblik efter kom svaret: »Jeg ved ikke, hvad det er, men det er i hvert fald ikke noget, der er lavet her på Jorden!«

Da den kom nærmere, viste det sig at være en meget overdimensioneret cigar med otte

køjer i den side, der vendte mod os. Der var fire meget store, cirkelrunde og stærkt oplyste køjer, så et stort mellemrum og dernæst atter fire køjer. (se ill.). Der var ingen bæreplaner, højde- eller sideror, - blot denne lange, tykke krop. Højden fra jorden vil jeg anslå til 70 meter, men det var svært at bedømme dens afstand fra os, da man jo ikke ved, hvor stor den var. Skal jeg gætte på tykkelsen af cigaren, vil jeg tro omkring 10 meter, medens længden må have været mindst 35 meter. Køjerne var mindst tre gange så store, som jeg nogensinde har set dem på et fly. Farten var ikke værlig stor, velsagtens noget under 100 km/t. Jeg regner med omkring 70 km/t, for vi havde rigelig tid til at iagttage fænomenet. Farven kunne vi ikke se, for da alle katte er grå i mørke, fraveg denne regel heller ikke her.

Da det jo som nævnt var vindstille, var det besynderligt at se så stor en ting glide gennem luften uden at frembringe en forfærdelig larm. Det eneste man kunne høre, var en meget svag susen.

Fra den bageste halvdel af kroppen frembragtes tusinder af små gnister som fra en stjernebatter. Det så ud, som om de blev dannet på kroppen af gnidningsmodstanden i atmosfæren. Kom de indefra kroppen, var det ikke fra rør, men fra en sprække i hele kroppens højde, idet man kunne se dem fra bund til top. Gnisterne holdt sig til 2-3 meter efter bagkroppen.

Man blev grebet af en underlig fornemmelse ved at se denne ting, da der for mig ikke var den ringeste tvivl om, at det var noget ude fra det store univers. Jeg håbede inderligt, at der skulle vise sig noget i køjerne, men så heldig var jeg desværre ikke.